

PROLETARI DIN TOATE TARILE. UNITI-VĂ!

SPORT

STĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE
RĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 7

(174)

APRILIE 1966

Anul XIX

DRIDEA ATACĂ,
DAN SE APĂRĂ,
dar mai sînt
10 etape...

PETROLUL-RAPID 1—0

ANCHETA NOASTRĂ „Ce părere aveți despre sport?”

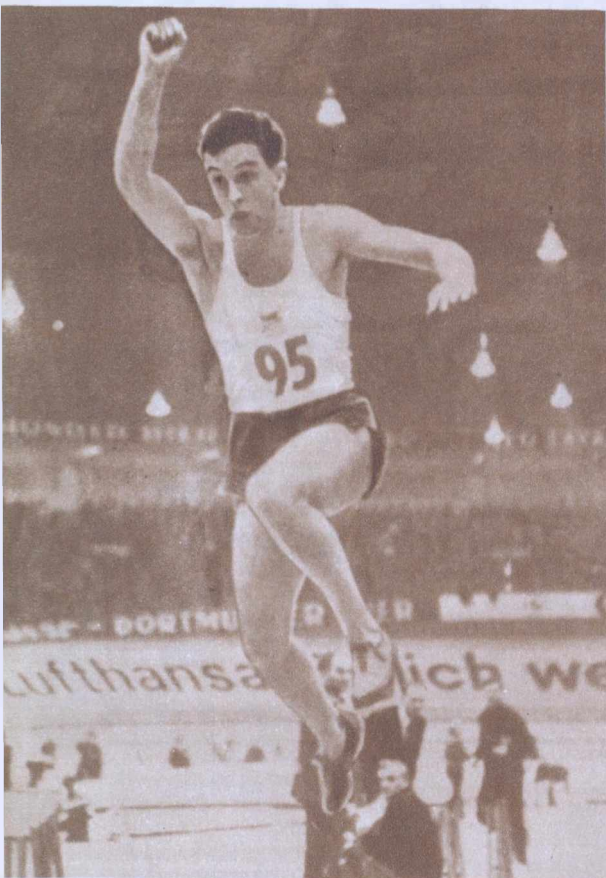
FOTBAL Duelul PETROLUL-RAPID continuă...

Echipe din categoria A: SIDERURGISTUL

HOCHEI PE GHEAȚĂ România—o revelație la Zagreb

MICA ENCICLOPEDIIE SPORT: Istoria maratonului (DE LA FILIPIDES LA BIKILA ABEBE)

ȘERBAN CIOCHINĂ

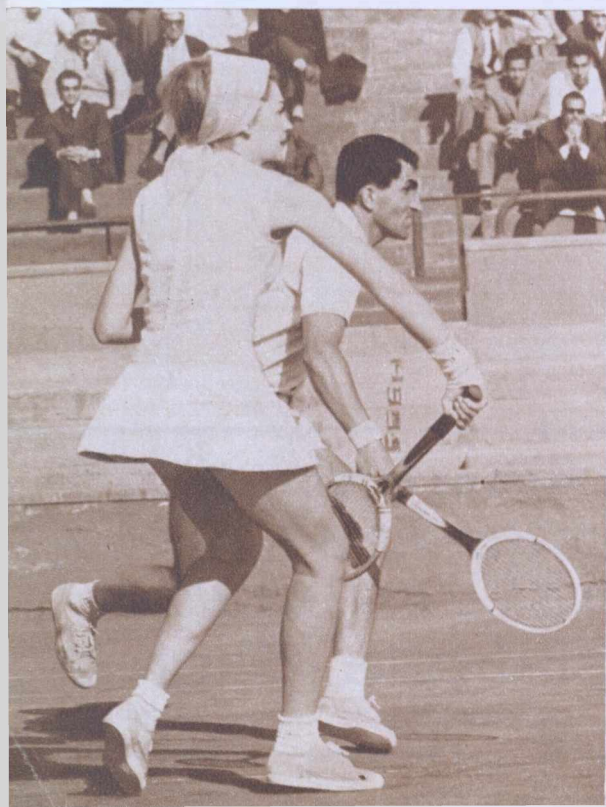

— cel mai bun triplusaltist european

La recentul criteriu athletic european de sală, găzduit de orașul Dortmund (R.F. Germană), sportivul român Șerban Ciochină a ocupat primul loc la proba de triplusalt, cu o excelentă performanță de 16,43 m. Cu acest rezultat (superior cu 15 cm recordului său în aer liber — 1964), Șerban Ciochină a trecut în fruntea ierarhiei europene (16,35 m — Sauer, R.F.G.; 16,30 m — Fedoseev, U.R.S.S.; 16,28 m — Nemcovschi, R.S.C.; 16,25 m — Gentile, Italia), și pe locul secund în aceea mondială (16,70 m — Walker, S.U.A.). În imagine, Șerban Ciochină înaintea aterizării-record.

ION ȚIRIAC SE AFIRMĂ

Campionul de tenis al țării noastre a luat un «start» foarte bun în actualul sezon, cucerind locul I în două mari turnee internaționale — Alexandria și Bruxelles. Țiriac s-a afirmat nu numai în jocurile de simplu, ci și la dublu, fiind prezent în câteva finale. Il vedem jucând, împreună cu partenera sa Helga Niessen (R.F.G.), în proba de dublu mixt. Împreună și-au înscris numele pe lista învingătorilor și în turneul internațional de la Nisa

SURPRIZA TURNEULUI

Cea mai mare surpriză a turneului de box pe categorii a constituit-o înfrângerea campionului la semiușoară Vasile Antoniu (Dinamo) de către tânărul Alexandru Murg (Steaua). Dinamovistul, neînvinș de multă vreme în țară, a cedat în fața unui pugilist care «vine» și care țintește spre titlul de campion. Iată-i pe cei doi adversari în finala competiției. Al. Murga reușit o clară directă de dreapta pe care Antoniu a recepționat-o în plin.

„CU O FLOARE...”

D TÎNĂRA SPERANȚĂ CARE CONFIRMĂ

Gica Manafu, tinăra elevă din clasa a VIII-a de la Școala generală nr. 24 din Galați, a confirmat din nou frumoasele sale posibilități de înotătoare. Participând la concursul republican de primăvară, desfășurat la bazinul acoperit Floreasca din Capitală, Gica Manafu a ocupat primul loc în probele de 100 și 200 m bras senioare cu timpii de 1:23,1 și respectiv 3:00,2. Iată-o pe talentata înotătoare gălățeană în momentul ieșirii din bazin, la sfârșitul probei de 200 m bras.

Un jucător, cât de bun, nu poate câștiga un meci fără ajutorul coechipierilor. A arătat-o și meciul de baschet de categoria A Rapid—Universitatea Cluj (85—68). Demian a înscris 29 de puncte, dar asta nu a fost de ajuns pentru a le da câștig de cauză studenților clujeni care n-au știut să valorifice superioritatea numerică deseori creată în atac de pivotul lor. Fotografia arată că nici dezavantajul de statură nu e obligatoriu un impediment: rapidistul Cristian Popescu (12) înscrie încă un coș, deși e «păzit» de doi jucători foarte înalți: Ruhring și Demian (dreapta).

MICII PERFORMERI

În patinajul artistic micuții Gh. Fazekas (juniori II) și Beatrice Huștu (junioare I) au cucerit primele locuri, atât în probele individuale, cât și la perechi (juniori II), la toate concursurile organizate în actualul sezon. Buna lor pregătire, concretizată printr-o frumoasă și inspirată evoluție pe gheață, lasă să se întrezărească, pentru un viitor nu prea îndepărtat, o creștere și mai accentuată a valorii lor sportive. Iată-i pe cei doi sportivi într-un final de program, la prilejul competiției dotată cu «Cupa speranțelor».

O poveste adevărată

Mai zilele trecute ne-a vizitat la redacție maestrul emerit al sportului Dinu Cristea. Vesel ca întotdeauna, ne-a mărturisit că are un articol pentru revista noastră.

— Să vedeți cum l-am scris — se destăinuiește fostul nostru atlet. Acum o săptămână, aveam niște treburi prin Cotroceni. Când am trecut prin dreptul Palatului pionierilor, larmă mare. Pentru că nu prea mă grăbeam, am intrat să văd ce se întâmplă. Era un concurs sportiv al pionierilor.

— Si ne-ați scris ceva despre ei...
— Cum să vă spun, nu despre ei, ci... pentru ei.

Grăbit, pentru că nea Dinu are întotdeauna ceva de făcut, ne-a împărțit ideile și a plecat. Noi le reproducem întocmai.

«Dragi copii, voi cu cravate roșii, sau chiar mai mari, am să vă spun o poveste. Nu una din acelea cu Făt Frumos și Ileana Cosânzeana, ci una adevărată, despre sport. V-am văzut fie la București, fie la Timișoara, Iași, Constanța sau în alte orașe și sate, alergând pe pista stadiionelor, jucând volei, baschet, handbal sau fotbal. Aveți tricouri frumoase, pantofi de sport, la sorișile din cursele atletice vă așteptau arbitri cu cronometrele în mână, iar la jocurile sportive antrenorii vă dădeau indicații de pe tușă. Mă bucur de fiecare dată când vă văd și întotdeauna îmi amintesc de tineretea mea când, la noi în țară, copiii nu purtau cravate roșii și nici nu aveau la dispoziție antrenori, profesori de educație fizică și stadiioane.

Mie, ca și vouă de altfel, mi-a plăcut să alerg de mic copil. Dar pe vremea aceea la sate nu se știa ce-i sportul. Totuși, alergam din zori și până-n noapte. Pe moșiile boierilor din satul Vasilași, unde m-am născut, era destulă treabă... Așa se explică de ce eu n-am putut face parte dintr-o echipă sportivă de juniori. Dar, să vă povestesc cum am alergat prima dată într-o cursă organizată. Aveam 21 de ani și eram militar. În unitatea mea se formase o echipă de cros. Văzându-mi pe ostași alergând, am cerut voie unui ofițer să mă întrec și eu cu el. «Ai mai fugit vre-o dată, mă? — m-a întrebat ofițerul. «Cum să nu — i-am răspuns.

— Acasă, la țară, avea boierul un cal... Când scăpa, numai eu îl puteam prinde». Argumentul, se pare, a fost hotărâtor. Așa am ajuns să alerg în prima mea cursă oficială. Trebuia să fugim prin arături, prin gropi și prin porumb. Echipamentul, ca vai de lume. Am sosit însă primul. Ceilalți, tîrziu în urma mea. Cît am pățimit după aceea, numai eu

știu. Fiecare ofițer care avea nevoie de ceva, venea la mine: «Dă fuga, Criste, că tu ești mai iute de picior!»

Voi, dragi copii, călătoriți azi pentru a vă intruce cu școlarii din alte orașe. Aveți campionate republicane școlare, la care participă copiii din toată țara. Eu, deși mă născusem într-o comună aflată doar la 30 km de București, am văzut capitala țării pentru prima dată în 1933, când aveam 22 de ani. Am fost trimis la o întrecere a milițarilor și, pe vechiul teren O.N.E.F. (unde astăzi se află stadionul Republicii), am câștigat cursele de 1 500 și 5 000 m. Am fost și peste hotare. În 1934, la Praga. Când m-am întors, am fost întrebat: «Cum a fost, Dinule, în străinătate? Ce fel de oraș este Praga?» Le-am răspuns mort de oboseală: «Nu știu, fraților, nu l-am văzut. Am ajuns acolo în ajunul cursei și am plecat seara. Pot să vă spun numai că am călătorit într-un vagon de clasa a III-a, de mi-a trecut os prin os».

Așa se făceau pe atunci «deplasările».

Erau și pe vremea aceea mulți alergători buni în țara noastră. Îmi amintesc de Paveliuc, de Panaite, de Manea ș.a. cu care mă întreceam îndeosebi la cros. Dar și ei, ca și mine, nu aveau nici un sprijin de la nimeni. Făceau totul numai din pasiune.

Cît de greu a fost în timpul războiului, voi nici nu vă puteți închipui. Lucram la uzinele Malaxa. Zile de muncă nesfârșite, fum, salariu de mizerie. Voiam să abandonez atletismul, dar au venit zilele luminoase ale lui 23 August 1944. Toată țara a început să cunoască altă viață. Au început vremuri bune și pentru noi sportivii. Dar pentru mine se părea că este prea tîrziu. Aveam 33 de ani. Și totuși, am mai alergat încă mulți ani. Cea mai frumoasă amintire, maratonul de la Helsinki (1952). La cei 41 de ani ai mei de atunci, am reușit să termin, totuși, acea îndrăcită cursă în care 38 de concurenți din 85 au abandonat sufocați de ritmul infernal impus de Emil Zatopek.

Anii de după 23 August 1944 au fost anii adevăratei mele tinerăți sportive! Apreciindu-se activitatea mea sportivă îndalungată am fost răsplătit cu titlul de maestrul emerit al sportului și am fost decorat cu Ordinul Muncii.

...V-am povestit toate acestea, dragi copii, pentru ca voi, cei care aveți astăzi condiții minunate de pregătire, să răspundeți grijii cu care sînteți înconjurați de partidul nostru drag, prin rezultate tot mai bune, atât la școală, cît și pe terenurile de sport, pe care adesea văd fluturînd cravatele voastre roșii.

DINU CRISTEA
Mastru emerit al sportului

AUREL DRĂGAN:

„Am crescut o dată cu sportul nostru nou“

Am făcut primii pași în sport la Timișoara. Și, ca orice timișorean care se respectă, am început cu fotbalul, la piticii Științei, în 1950. Aveam 12 ani... Curînd, însă, am simțit o atracție irezistibilă: voleiul. În 1952, la 14 ani, am devenit jucător de volei la Locomotiva Timișoara. O echipă în care mai jucau Cozonici, Coste și Fuchs, portarul de mai tîrziu. Din capul locului trebuie să spun că ceferiștii timișoreni ne-au dat totul.

Paralel cu voleiul am fost îndrumați spre atletism (pînă la urmă aveam să sar 1.80 m la înălțime), spre canotaj și înot pe Bega. Cred că această pregătire sportivă multilaterală explică faptul miraculos în aparență că foștii juniori Cozonici și Drăgan de la Locomotiva Timișoara joacă astăzi, în două echipe românești diferite, în semifinalele «Cupei campionilor europeni».

Primele mele victorii sportive au venit foarte devreme: la 15 și la 16 ani. În 1955, Locomotiva a cucerit titlul de campionă republicană de juniori, reușind aceeași performanță în anul următor. Dar, cea mai frumoasă amintire de tinerete, din această perioadă, este titlul de campion al Spartachiadei, pe care l-am cucerit în 1956, la... lungime, sărînd 6,53 m. În același an am intrat în lotul republican de volei, debutînd contra selecționatei sindicale a Cehoslovaciei.

În toamna anului 1958 am devenit student al Institutului de Cultură Fizică și jucător la Rapid București. Aici i-am întîlnit pe Horațiu Nicolau, pe Dan Plocon, pe Răducanu și pe toți ceilalți, cu care am format cu adevărat o ECHIPĂ. Succesele Rapidului — începînd din 1958 nu am pierdut niciun titlu de campion — se datorează, repet, SPIRITULUI DE ECHIPĂ, rod al unei educații temeinice.

În anul 1961 am luptat din răsputeri în cadrul meciurilor din «Cupa campionilor europeni». Toate eforturile noastre individuale s-au contopit într-un frumos efort colectiv și astfel am izbutit marea victorie. Eram cea mai bună echipă de club europeană. Succesul din anul 1963 (a doua Cupă CCE) mi-a adus titlul de maestrul emerit al sportului. În același an am avut bucuria de a face parte din echipa națională care a cîștigat titlul de campionă europeană la București. În sfîrșit, anul trecut, echipa Rapid, ale cărei culori le apăr și astăzi, a cucerit a treia «Cupă C.C.E.» Tîn să mai adaug că elevul Aurel Drăgan care pășea pe poarta Institutului de Cultură Fizică din București în anul 1958 este astăzi asistent la același Institut.

Acesta este, pe scurt, drumul meu în sport. Eu am crescut ca om o dată cu viața noastră nouă. Am crescut ca sportiv o dată cu mișcarea noastră sportivă nouă. Iată de ce, datorita mea supremă este de a-mi înzei eforturile pentru a merita pe deplin minunatele condiții de dezvoltare care mi-au fost date și pe care tinărul Dinu Cristea de pildă, nu le-ar fi putut visa niciodată.

Maestra emerită a sportului Iuliana Naco verificând instalația electrică la tractorul «S-651».

Treptele sportului la uzina TRACTORUL

Aspect de la meciul de fotbal dintre echipele «Axe și pinioane» și «Automatica» (tricouri vărgate) 4—3, disputat în cadrul campionatului asociației.

Lotul de pitici al Tractorului, cuprinzând pe cei mai buni din sutele de copii care s-au prezentat la selecții și la orele de lucru în cadrul centrului de inițiere și instruire, deține supremația în orașul Brașov. În imagine, învățarea fetei, sub supravegherea prof. Alexandru Muta.

...Puzderie de tractoare în curtea uzinei. Aerul vibrează de duduitul motoarelor în rodaj. Tractoare roșii, sclipitoare, cu roți înalte. Tractoare galbene, masive, pe șenile. Mulțimea lor le micșorează parcă adevăratele dimensiuni. Îți creează impresia că te afli într-un mare magazin de jucării. Vezi o față care trece de la o «jucărie» la alta, nehotărâtă pe care s-o alege. O urmărești cu privirea. O recunoști. Este maestra emerită a sportului, handbalista Iuliana Naco. Electrician. Face ultimele revizii la instalațiile electrice ale tractoarelor, înainte ca acești herculi de oțel galbeni și roșii să ia drumul spre beneficiari...

La realizarea producției uzinei brașovene TRACTORUL, producție bucurându-se de toată stima nu numai în țară, ci și peste hotare, își aduc o însemnată contribuție și acei care au înțeles cât de bine îți face recreerea în timpul liber prin practicarea exercițiilor fizice, a sportului. Ei sînt mulți. La Spartachiada de vară, ultima ediție, pe foile de arbitraj la atletism, la baschet, la ciclism, la fotbal, la haltere, la handbal, la natație, la orientare turistică, la volei și la tir, au fost înscrși mai bine de 6 000 de sportivi «fără pretenții». La Spartachiada de iarnă, actuala ediție, tractoriștii au fost la un pas de reeditarea cifrei, luînd startul la gimnastică, la haltere, la orientare turistică, la patinaj, la săniuțe, la schi, la șah, la tenis de masă, la tir și la trîntă — aproape 5 700. În prezent, cele 26 de asociații sportive de pe lângă clubul Tractorul fac ultimele preparative pentru returul campionatului de asociație, denumit «Tractoriada» dotat cu o cupă ce va fi de-

cernată asociației ce va acumula cele mai multe puncte la atletism, la baschet, la ciclism, la fotbal, la handbal, la orientare turistică, la trinită și la volei.

Din activitatea aceasta de mase, așa-zisă «fără pretenții», s-a născut și la uzina Tractorul activitatea sportivă de performanță, așa-zisă «cu pretenții», dirijată în cadrul celor 7 secții: atletism, box, ciclism, fotbal, handbal, schi și volei. Cine nu a auzit de handbalistele de la Tractorul? Cine nu a auzit de schiorii de la Tractorul? Cine nu a auzit de voleibaliștii de la Tractorul? Rădăcina renumelui acestor sportivi de performanță este adînc înfiptă în sportul de mase. Acolo încolțește performanța. Dar pentru «încolțire» este nevoie și de instruire. Această misiune revine instructorilor voluntari. Sînt aproape 40, recrutați din rîndurile sportivilor de performanță. Mai este nevoie și de o bază materială. Există și această bază materială, cu terenuri, cu piste, cu aparate, cu echipamente, cu săli. Președintele clubului sportiv Tractorul este însuși inginerul Emil Oniga, directorul general al uzinei TRACTORUL, pentru care noțiunea de performanță nu reprezintă ceva abstract.

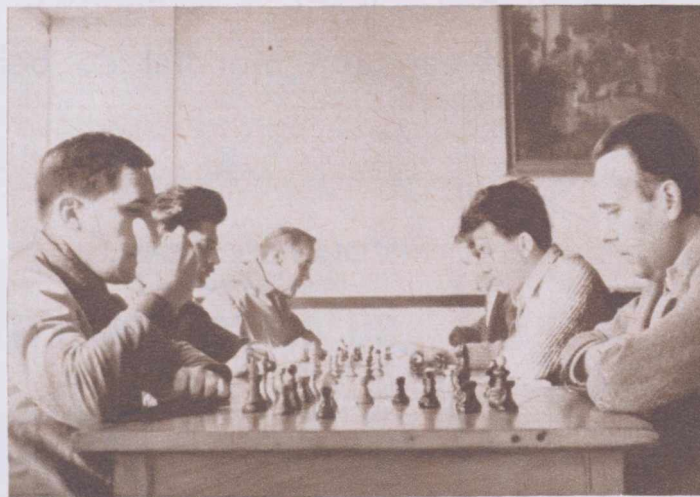
...Puzderie de tractoare în curtea uzinei. Aerul vibrează... O fată nu știe ce tractor să-și aleagă. Unul galben sau unul roșu?

...Din oțelul obișnuit, meșterii de aici au făurit performanțe. Tractoare medaliate cu aur. Maestra emerită a sportului Iuliana Naco părăsește parcul herculilor de oțel și se îndreaptă spre terenul de antrenament...

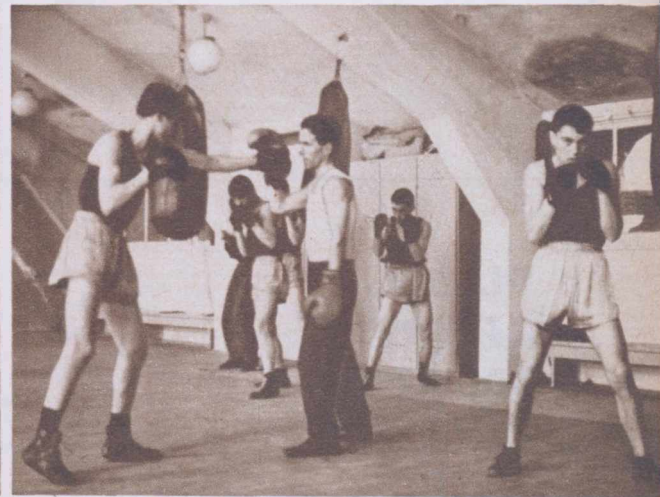
HORIA CRISTEA

Instantaneu din timpul unui exercițiu de pregătire fizică executat de handbalistele clubului Tractorul, sub îndrumarea antrenorului D. Popescu-Colibași.

Sahul — încă una din îndeletnicirile recreative ale «tractoriștilor».

Antrenamentul boxerilor condus de instructorul voluntar Gheorghe Tofan.

A venit primăvara! Explozie de bucurie în rîndul voleibaliștilor Tractorului...

Muncitorii din cadrul secției «Tractor greu» și-au improvizat o halteră cu care se «joacă» în timpul pauzelor.

Maestrul sportului Ioan Sumedrea (dreapta, în picioare) și o parte din elevii săi, majoritatea schiori de «primă mină».

Ne răspund: **CARMEN STĂNESCU** — artistă emerită
NICOLAE SECĂREANU — artist emerit
LIVIU CIULEI — artist emerit
EUGEN CIUCĂ — sculptor
Ing. ALEXANDRU FRIM — maestru al sportului,
 fost campion mondial de bob

DIALOG DESPRE SPORT CU ACTRIȚA

CARMEN STĂNESCU

— Vă place sportul?
 — Cum să vă spun, cam tot atît de mult cît le place și copiilor ciocolată...
 — Care a fost prima activitate sportivă de care ați fost atrasă?
 — Bănuiesc că atletismul. Alergînd, toți copiii îl practică, mai întîi... inconștient.

— Dar... conștient?
 — Natașia. Cînd aveam 15 ani, prin anul... — dar asta nu contează — mă număram printre brastisele bunicile de la Vișorul Dacia. Despre recorduri, însă, vă rog să nu mă întrebați. Poate să fi stabilit vreunul la... stat în apă. De altfel, vara îmi petrec și acum o bună parte din timpul liber la ștrand. Înotul, ca și turismul, îmi dă satisfacții asemănătoare cu cele pe care le încerc în fața unei săli pline care aplaudă. Cunosced Retezatul și Ceahlăul, aș putea spune, aproape tot atît de bine ca și... culisele «Naționalului».
 — Și totuși, ați primit titlul de maestră a sportului la... tir.
 — Da. Tirul a fost marea mea pasiune sportivă. Păstrez și acum tricoul de campioană pe care l-am primit cînd echipa Progresul, din care făceam parte, a cîștigat titlul republican. Cu tirul este o poveste mai lungă. Lui, sau mai bine zis sportului în general, îi datorez multe din calitățile mele actricești. Sportul m-a învățat să-mi stăpînesc nervii, m-a îndemnat să acționez cu mult calm, mi-a dat forță și rezistență, atribute atît de necesare unui actor.
 — Ne puteți spune ceva despre necesitatea rezistenței în scenă?
 — Subretele din piesele lui Moliere fac pe scenă adevărate... maratoane. Eu am jucat cîteva roluri de acest fel și, vă mărturisesc sincer, dacă sportul ar fi fost o... persoană, i-aș fi trimis un buchet de flori după fiecare spectacol.
 — În prezent sportul vă mai preocupă?
 — Mă preocupă în permanență și nu-l voi abandona niciodată. Fac gimnastică în fiecare zi și, după cum v-am mai spus, vara înol și cutreer munții. Ba, mai mult, am făcut și cîteva antrenamente de... lupte, sub îndrumarea campionului mondial Ion Cernea. De ce tocmai lupte? Nu din extravaganță, ci din necesitate. În «O femeie cu bani» am o scenă în care trebuie să-l... bat pe colegul meu Matei Gheorghiu și apoi să-l car în spinare ca pe un sac. Dacă mă descurc bine? Eu cred că da. Oricum, îi invit și pe cititorii revistei SPORT să constate...

NICOLAE SECĂREANU artist emerit

„NU CONCEP TINEREȚEA FĂRĂ SPORT“

Nicolae Secăreanu. Un bărbat înalt ca Facchetti, impunător ca Boris Gudinov și mîndru ca Miron Juga. Iar peste toate, o amabilitate care îl scutește pe reporter de arabescurile introducerii:

— V-a plăcut sportul, maestre?

— Cineva care a făcut sport nu poate vorbi la trecut. Deci, ÎMI PLĂCE SPORTUL, sau, mai exact, IUBESC SPORTUL. Gîndul că astăzi după masă (discuția se poartă în ziua de 6 aprilie a.c. — n.r.) mă duc să văd București — Buda-pesta îmi procură o imensă bucurie. Și nu numai pentru că am să-i văd pe Pircălab și pe Albert, ci pentru că toți cei care au iubit iarba maidanului, fie chiar și acum 55 de ani, nu pot să nu simtă fascinația gazonului.

— Bănuiesc — după... iarbă — că ați fost fotbalist...

— Da. Am început să joc pe maidanul fostei Primării. Unde e astăzi vechiul circ de stat. Am iubit mingea ca nebunii. Am iubit întrecerea. În fiecare zi disputam o cupă. O cupă adusă de-acasă. Un vas, o scrumieră... Într-o zi, neavînd nici o cupă, am pus la bătaie o statuie de gips a unui om politic de la Iași. Bădărău. A adus-o actualul doctor Mircea Stroescu, care a apărut între timp și poarta echipei naționale.

— Ați făcut și performanță?

— Am jucat opt ani la Colțea. Am jucat în echipa Bucureștiului, contra Slaviei, în 1921. Știi cine mi-a fost adversar direct?

— ?!
 — Karel Capek, marele scriitor. «Războiul salamandrelor»...

— Aveți amintiri frumoase...

— De toate. Cea mai frumoasă amintire e din ziua de 15 octombrie 1915. E ziua în care revista SPORTUL a scris că în jocul Colțea—Victoria 2—0 «a remarcat fundașul Nicu Secăreanu Bucuria acelei zile face să pălească toate bucuriile serilor de succes la operă...

Din păcate, sportul îmi roade inima și cu cea mai tristă dintre amintiri.

— ?!
 — În anul 1922, înainte de ultima etapă, noi, «colțistii», eram pe primul loc. Ne era suficient un punct pentru a cuceri titlul de campioni naționali, dar «venusistul» Onoriu Nicolau a marcat golul infringerii noastre. Ce mare tristețe a fost atunci... Cum spuneam, însă, bucuriile au fost și ele multe. Uite, de pildă, la 17 ani, am jucat la Paris, în echipa României, la Olimpiada militară.

— Ce datorăți sportului?
 — Tinerețea celor 64 de ani ai mei, care mi-a permis să încalc cu ușurință iapa de pe moșia... Amara. Dar tinerețea nu e totul. Sportul m-a învățat ce este prietenia. Acesta este darul lui cel mai de preț. Iată de ce nu concep tinerețe fără sport.

Veți despre sport?

În numărul 9 al revistei „SPORT” veți putea citi continuarea anchetei noastre: SPORTUL ÎNTĂREȘTE SĂNĂTATEA

CINCI MINUTE DESPRE... CARACTER

Între o repetiție cu «Moartea lui Danton» și spectacolul «Clipe de viață», o discuție despre sport cu artistul emerit Liviu Ciulei nu putea dura mai mult de cinci minute. Și, cu toate că momentul nu era cel mai potrivit pentru un interviu-fulger, fostul rugbist de la Clubul Sportiv Universitar, regizorul și actorul Liviu Ciulei — director al Teatrului Lucia Sturdza Bulandra — ne-a răspuns cu plăcere la întrebările noastre.

— Cu ani în urmă, sportul ocupa o bună parte a orelor mele libere. Am jucat 11 ani rugby și aceasta este explicația pentru care și acum am rămas fidel balonului oval. În același timp făceam scrimă, schi, patinaj și box. Îmi amintesc că într-una din pleșele în care am fost distribuit — «Biatul de aur» — trebuia să interpretez rolul unui boxer. L-am realizat tocmai datorită pregătirii fizice perseverente — și nu mi-a fost deloc greu să susțin pe scenă o adevărată gală de box.

— După părerea dv., ce rol trebuie să joace sportul în viața de toate zilele?

— Din păcate nu mă pot ocupa de sport în măsură în care aș vrea. Acum mă limitez — și aceasta destul de rar — la tenis și înot. Cred că dacă sportul ar împlini rolul cuvintului pe care-l reprezintă, ar fi foarte bine. Întâmplător mi-aduc aminte că în limba engleză de unde vine acest cuvânt, to be sporty — înseamnă a fi om de caracter. Probabil că jocul și-a luat de aici numele, și prin sport aici trebuie să se ajungă, adică la caracter. Iată deci utilitatea majoră a sportului. După părerea mea trebuie făcut un efort mai mare ca sportul să nu fie privit numai ca mijloc de competiție, ci fiecare cotătean să-l practice, indiferent dacă ajunge la performanță sau nu. Scopul sportului nu cred că este numai performanța, ci sănătatea, vigoarea și cum am mai spus, formarea de caracter.

— Considerați că există o asemănare între frumusețea «spectacolului» sportiv

și a celui artistic?

— În această privință am unele rezerve. N-aș vrea să fiu înțeles greșit. Apreciez frumusețea unor competiții, însă sînt de părere că sportul nu trebuie privit, ci practicat. Sigur că aici sînt puțin subiectiv, pentru că, în ce ne privește, sportul ne «fură» uneori spectatorii. Fără îndoială că pentru un actor de teatru și cinema sportul trebuie să fie unul din mijloacele care sa-l ducă la creșterea măiestriei artistice. Un «obligo» al actorului este acela de a-și menține condiția fizică, aproape la fel ca și un atlet, ținînd seama că exercițiul fizic al actorului durează toată viața. Nu numai aparatul respirator cu care lucrează cel mai mult actorul trebuie să fie cultivat. E necesar ca întregul corp să aibă suplețe și energie pentru cele mai libere și îndrăznețe mișcări. De aceea pledez acum pentru SPORT.

ENERGII ÎN SLUJBA PATRIEI

Cînd prin anii studenției, ilustrul profesor al Universității clujene, Iuliu Hațieganu, a adunat un plic de tineri, demonstrîndu-ne în fiecare miercuri, prin conferințele sale și ale colaboretatorilor săi, marea aport al culturii fizice în educația generală, nu m-am gîndit că vor veni anii maturității, în care voi slăvi, cu dragoste filială, grija, tenacitatea, perseverența, știința cu care profesorul Hațieganu construia, clipă cu clipă, pe trupurile noastre o putere fizică, în măsură a rezista anilor de muncă.

Metoda a devenit curînd un principiu al Universității clujene. Apoi, într-o zi, profesorul a luat grupul său de tineri și, îndreptîndu-se tălnic spre terenul viran dintr-unde cele două Someșe, a sădit festiv primul copac al viitorului parc sportiv. Au fost prezenți la acest emoționant eveniment clipele tineri: Albin Morariu, gimnast, astăzi maestru emerit al sportului; Ionel Arăduț (atlet, gimnast) doctor în drept, stil permanent în atletica țării noastre; medicul Cornel Dobosiu (gimnast, atlet), cunoscutul nostru specialist în ortopedie; doctorul Remus Ludu, lector la I.M.F. București, la catedra de medicina culturii sportive și medic primar la Dispensarul central pentru sportivi; tipograful Eugen Bot, gimnastul cu putere herculeană; Puiu Munteanu, Max Binedea, ambii ingineri, Mircea Bolcaș, doctor în drept, toți gimnaști; medicul Honoriu Chețeanu de la Dispensarul pentru sportivi al regiunii Cluj; și subsemnatul.

Copacii din parcul sportiv «Victor Babeș» au crescut mari... Sub îndrumarea pilduitoare a profesorului au crescut și tinerii. Au devenit, cu toții, adevărați stilpi în munca spre mai bine a patriei noastre. Ei demonstrează zilnic, cu munca lor,

nu numai puterea de care dispun, dar dovedesc o vitalitate uluitoare, o tinerețe a ființei lor vigoare constructive, un model de trup împlinit, cu ajutorul căruia specialitatea profesiei flecăruia se ridică pe trepte din ce în ce mai înalte.

Experiențele de atunci au devenit acum realități.

Astăzi, școala educației și culturii fizice este larg răspîndită în țara noastră, toți beneficiază de binefacerile ei.

Din plicul de altă dată, azi nu lipsește nici unul neangrenat în munca patriei noastre. Dar mîine? Privește în viitor și nămar cu milie — energiile trupești și sufletești — închinat marilor noastre împliniri.

EUGEN CIUCĂ
sculptor

N.R. Inspiratul sculptor Eugen Ciucă s-a numărat printre primii gimnaști ai țării care au demonstrat frumusețea acestei discipline, la sol. Fostul hocheist între anii 1935 — 1950, căpitan de echipă și conducător al secției de hochei a Universității clujene, după ce a abandonat aparatele de gimnastică și crosa de hochei, nu s-a instrăinat de activitatea care i-a fost atât de dragă ci, inspirîndu-se din ea, a dăruit și dăruiește în piatră și lemn numeroase subiecte cu temă sportivă. Discobolul (din parcul sportiv «23 August»), alergătorul, hocheistul, fotbalistul, aruncătorul cu sulița sînt doar o mică parte din temele pe care le-a abordat cu o deosebită măiestrie. Este omagiul artistului adus primei dragoste — sportul.

CE DATOREZ SPORTULUI

Amintirile legate de sport îmi sînt cele mai vii. Poate și pentru că l-am îndrăgit atât. Mi-a fost și îmi este prieten. În copilărie am jucat fotbal, am făcut ciclism, iar sînișul mi se părea că este tot ce poate fi mai frumos. La Bacău, în spatele casei părintești, era un derdeluș pe care iarna făceam sute și sute de coboriri.

Viteza a fost pasiunea mea și ei i-am dedicat o bună parte din viață. Am fost bober, motociclist, automobilist de performanță și, concomitent, pilot de incercare. Ca pilot am activat între anii 1937—1949, timp în care am încercat aproximativ 700 de avioane și am pus la punct 7 prototipuri în primul lor zbor. În decolările mele, efectuate cu 73 de tipuri diferite de avioane, am stat despărțit de sol peste 4000 de ore, studiind atent aparatele, calitățile și defectele pe care le prezentau.

În 1938, în timp ce pilotam un avion PZL-11-F, aparatul a luat foc. Situația era gravă. Pentru un moment m-am gîndit să sar cu parașuta, dar, m-am răgîndit. Păstrîndu-mi calmul, am pus aparatul în glisadă și l-am adus la sol în condiții perfecte. Incendiul a fost stins, iar aparatul salvat. În anul următor, în timpul unui tonou rapid, unui avion IAR-80, pe care-l pilotam, în condiții de incercare, i s-a rupt o bună parte din niturile care asambleau coca din spate cu mijlocul avionului. Coada slăbită din nituri a pus sub semnul întrebării rigiditatea aparatului, aducîndu-l în situația de a se desface în două. În loc să sar cu parașuta, cum ar fi fost normal, am condus avionul în limita de viteză plină la sol. Atît în primul, cit și în cel de al doilea caz, prin salvarea aparatelor, constructorii au putut studia și remedia defecțiunile de construcție ale avioanelor.

Am vorbit sumar despre aceste două întîmplări nu cu intenția de a-mi face, amintindu-le, un titlu de glorie. Situațiile precare în care m-am aflat, și din care am reușit să mă descurc, mi-au pus în lumină curajul și calmul. Or, ambele calități, ca și foarte buna pregătire fizică, chiar și la vîrsta mai înaintată pe care o am, le datorez sportului: ciclismului, bobului, motociclismului și automobilismului.

Acum, ca automobilist, cînd carnetul meu de conducere a împlinit 42 de ani, fără accidente, și cînd, în calitate de inginer, șef al grupei de probe la Uzina Autobuzul, stau la volanul mașinilor cite 12 ore, fără intreruperi importante, îmi permit să trag unele concluzii.

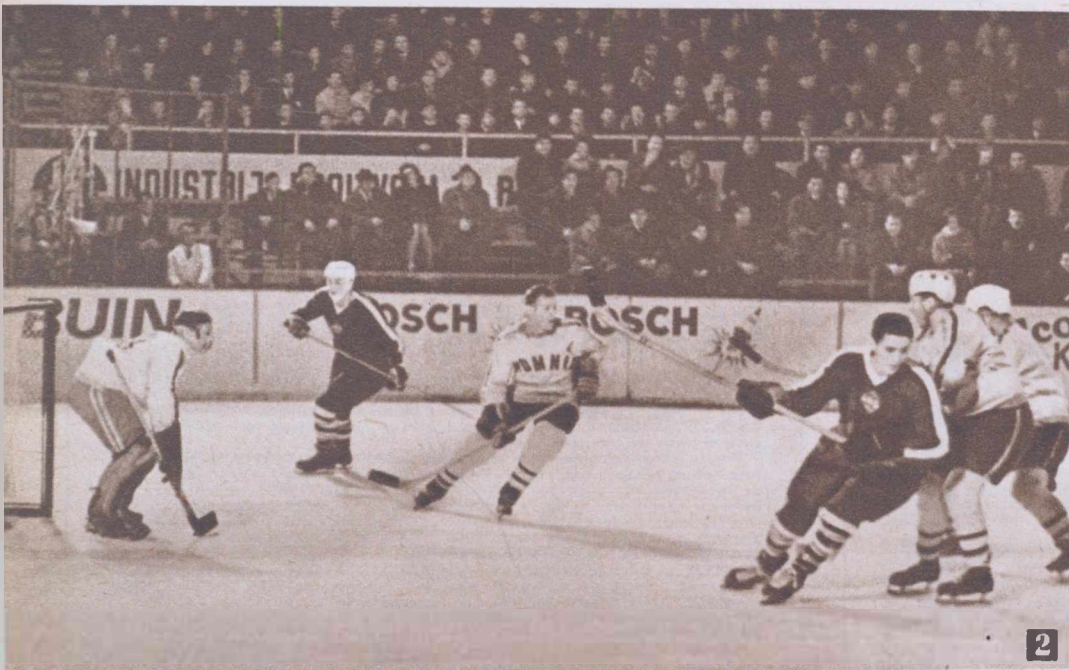
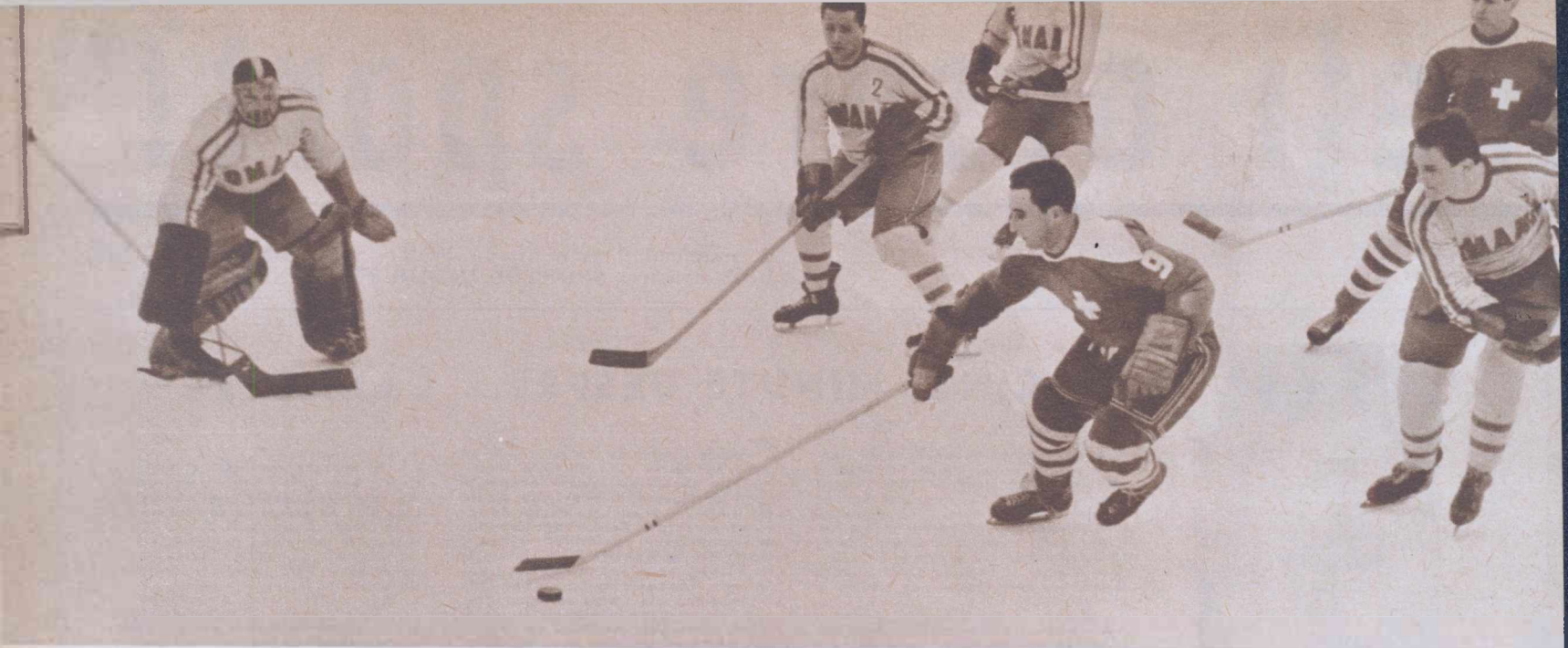
Acutele calități și trăsături de caracter — sportul — ca un adevărat maestru, reușește să le modeleze, să le pună în valoare la orice persoană, indiferent de vîrstă și sex, care i se adresează cu încredere. În încheiere, o mențiune. Vorbînd de sport, nu m-am referit numai la ciclism, bob, motociclism, automobilism și aviație, discipline pe care le-am îndrăgit eu, ci la oricare alta din marea patrimoniu al sferei pușă în discuție: atletism, natație, volei, handbal etc. etc.

Ing. AL FRIM

maestru al sportului, campion mondial la bob, campion la motociclism și automobilism

Praga 1938. Alexandru Frim alături de avionul Nardi, pe care l-a pilotat cu succes în raliul Micii Antante.

2

3

LOCUR

Cea mai bună comportare a echipei României la campionatul mondial d

● După ce am venit de la Zagreb, prima întrebare pe care mi-au pus-o cei cu care am stat de vorbă și pe care-i interesează îndeaproape activitatea de hochei a fost, aproape invariabil, aceeași: «Crezi că puteam câștiga grupa?»

Și răspunsul meu a fost de fiecare dată afirmativ. Într-adevăr, comportarea echipei României la actuala ediție a C.M. a fost cea mai bună pe care am avut-o vreodată la această competiție, lucru pe care-l reflectă și clasamentul: locul doi în grupa B (deci 10 în lume și 8 în Europa) pe care nu l-am mai ocupat niciodată până acum.

«Cheia» locului întâi și deci a porții de intrare în grupa A ar fi putut rămâne în buzunarul nostru în ziua de 4 martie, când am jucat cu echipa care avea să câștige seria, cea a R.F. Germane. Am condus o repriză cu 1—0, dar am pierdut până la urmă cu 4—1 (nu ca urmare a unei superiorități a adversarului, ci a unor eliminări pe care — cu mai multă stăpânire de sine — le-am fi putut evita) și această singură înfrângere ne-a trimis pe locul 2. Ne-ar fi fost deajuns — poate — și un meci nul, pentru că, în acest caz, echipa noastră nu «s-ar mai fi jucat» în meciul cu Iugoslavia în care, după ce a condus cu 5—1, și-a permis luxul să facă un meci nul, având oricum asigurat locul secund.

● Hocheiștii din R.F.G. n-au fost mai buni decât noi în meciul direct. Dar în ansamblul competiției?

După primele etape, eram înclinat să cred că da. Ulterior, am apreciat însă că formația antrenată de canadianul Reidl n-a avut constanța pe care a manifestat-o echipa română. Pot afirma chiar că formația R.F.G. «s-a chinuit» în final, păstrându-și locul I cu multă greutate. Mă refer la victoria penibilă, cu 1—0, «smulsă» în ultima repriză în fața Ungariei, clasată pe locul 7! Sau la acel 3—2 (golul victoriei înscris odată cu fluierul final al sirenei!) din partida cu Norvegia, pe care noi am învins-o cu 4—0...

IMAGINI DE LA MONDIALE

1. Atacul elvetianului H. Luthi n-are nici o perspectivă. Dumitraș i-a închis unghiul, iar Ionescu, Czaka și Stefan sint și ei «pe fază».

2. Fază din meciul România - Iugoslavia. În centrul fotografiei, fundasul nostru Varga, care a degajat «treimea» noastră. Înaintasul iugoslav Smolej (în negru) se întoarce în jumătatea sa de teren.

3. Szabo II a înscris un nou gol în poarta echipei austriece. Portarul Pregl și fundasul Bachura se uită neputincioși la pucul care s-a oprit în plasă.

4. Fundasul cehoslovac Suchy (cu crosa ridicată) a sutat, dar portarul Kolbe (R.D.G.) a reușit să respingă.

5. În fotografie, echipa Uniunii Sovietice, campioană mondială.

GRUPA B

hochei

● Pentru o echipă care în pregătirea ei contează pe un singur patinoar artificial, performanța de la Zagreb este excelentă. Ne-am clasat înaintea unor țări cu zeci de patinoare artificiale, cu mult mai multe echipe de hochei și — deci — cu o mult mai largă bază de selecție. Am reușit acest lucru pentru că avem jucători talentați, care s-au pregătit cu multă conștiințozitate și care au luptat cu o tragere de inimă exemplară. De adăugat aici și meritul antrenorilor Flamaropol și Tiron.

● De-a lungul unui campionat mondial în 7 etape, oscilațiile unui jucător nu sînt excluse. Le-am înregistrat și la noi. Putem face însă o medie valorică a comportării fiecăruia, pe care vom încerca s-o concretizăm în nota medie pe întreg campionatul.

Iată cum s-ar prezenta «catalogul» nostru:

Dumitraș = 10
Szabo I, Szabo II, Varga = 9

Czaka, Ionescu = 8
Făgăraș, Ferenczi, Pană, Bașa = 7
Calamar, Ștefan, Ștefanov, Tarci, Florescu = 6
Sofian a jucat numai 11 minute, iar Vacar 19 minute, așa că nu-i putem nota.

● Nota maximă obținută de Dumitraș este în perfect acord și cu aprecierile comisiei de organizare, care i-a înmînat tînarului nostru portar Cupa acordată celui mai bun portar al grupei B.

Celelalte «superlative» ale turneului de la Zagreb: Cel mai bun apărător: Imrie (Anglia)
Cel mai bun înaintaș: Köpf (R.F.G.)

În clasamentul golgeterilor locul I a revenit lui Hanig (R.F.G.) cu 14 p (11 goluri + 3 pase), urmat de norvegianul Olsen 12 p (8 goluri + 4 pase) și reprezentantul nostru Szabo I, tot 12 p (7 goluri + 5 pase). Pe locul 6, în același clasament: Szabo II cu 8 p (5 + 3).

● Și acum, în legătură cu grupa A, cîștigată de echipa U.R.S.S. (campioană mondială — pentru a patra oară consecutiv), redau o scurtă discuție cu antrenorul canadian Andre Girard, fost jucător profesionist la Quebec:

— Cum apreciați jocurile de la Ljubljana?
— Cred că în cadrul grupei se poate face o primă subgrupă valorică în care ar intra U.R.S.S., Cehoslovacia, Canada și Suedia, dominată însă categoric de formația sovietică, superioară celorlalte în primul rînd prin omogenitate, viteză și forță.

— Se fac mereu comparații între hocheiul sovietic și cel profesionist canadian. Ce părere aveți în această privință.

— Voi face o distincție în funcție de regulamentul de joc. Pînă acum credeam că hocheiul profesionist canadian e nel mai bun decît cel sovietic. După acest campionat afirm că — într-un meci jucat după regulamentul I.I.H.G., aplicat la mondiale — rezultatul ar fi incert, pînă cîștiga alt sovietic, cît și canadienii. Dacă însă se joacă după regulile aplicate în campionatul profesionist canadian (N.N. — între altele, bodicecul e permis pe tot terenul!), canadienii n-ar putea pierde, ba chiar ar învinge lejer.

● Cifre și date, din grupa A:
Golgeterul campionatului: Alexandrov (U.R.S.S.) cu 17 p (9 goluri + 8 pase) urmat de coechipierii săi Almetov 13 p (5 + 8) și Starșinov 12 p (11 + 1).
Cel mai bun portar: Martin (Canada).
Cel mai bun fundas: Ragulin (U.R.S.S.).
Cel mai bun înaintaș: Loktev (U.R.S.S.).
Cele mai puține minute de eliminare: Suedia (21 în 7 jocuri!), care a primit și «Cupa fair-plays».
Cele mai multe eliminări: Canada (86 minute, cîte 12 de fiecare meci!)

GRUPA A	U.R.S.S.	CEH.	CANADA	SUEDIA	R.D.G.	S.U.A.	FINLANDA	POLONIA	LOCUL	PUNCTE	MINUTU
U.R.S.S.		7-1	3-0	3-3	10-0	4-0	13-2	8-1	I	13	55:7
CEHOSLOVACIA	1-7		2-1	2-1	6-0	7-4	8-1	6-1	II	12	32:15
CANADA	0-3	1-2		4-2	6-0	7-2	9-1	6-0	III	10	33:10
SUEDIA	3-3	1-2	2-4		1-4	6-1	5-1	8-2	IV	7	26:47
R.D.G. GERMANIA	0-10	0-6	0-6	4-1		0-4	4-3	4-0	V	6	12:30
S.U.A.	0-11	4-7	2-7	1-6	4-0		1-4	6-4	VI	4	18:30
FINLANDA	2-13	1-8	1-9	1-5	3-4	4-1		0-3	VII	4	18:43
POLONIA	1-8	1-6	0-6	2-8	0-4	4-6	3-6		VIII	0	11:44

GRUPA B	R.F.G.	ROMANIA	IUGOSLAVIA	NORVEGIA	AUSTRIA	ELVEȚIA	UNGARIA	ANGLIA	LOCUL	PUNCTE	MINUTU
R.F.G. GERMANIA		4-1	6-2	3-2	6-3	4-0	1-0	10-4	I	14	34:12
ROMANIA	1-4		5-5	4-0	7-1	4-3	4-2	4-1	II	11	29:16
IUGOSLAVIA	2-6	5-5		2-1	4-2	3-2	6-4	3-3	III	10	25:23
NORVEGIA	2-3	0-4	1-2		4-3	4-1	5-2	12-2	IV	8	28:17
AUSTRIA	3-6	1-7	2-4	3-4		7-6	7-2	2-1	V	6	25:30
ELVEȚIA	0-4	3-4	2-3	1-4	6-7		6-1	6-3	VI	4	24:26
UNGARIA	0-1	2-4	4-6	2-5	2-7	1-6		8-1	VII	2	49:30
ANGLIA	4-10	1-4	3-3	2-12	1-2	3-6	1-8		VIII	1	15:45

SPORT

În picioare, de la stînga la dreapta: antrenorul principal ZAHARIA Ion, PAL Alexandru, fundas de margine, 24 de ani, 1,73 m înălțime, 70 kg greutate, student Politehnică anul I; COMAN Constantin, fundas central, 24 de ani, 1,78 m, 74 kg, Politehnică anul V; BARBOVSCHI Valeriu, inaintas central, 19 ani, 1,82 m, 74 kg, Pol. I; DIMA Nicolae, fundas central, 24 de ani, 1,78 m, 73 kg, Pol. III; ENACHE Constantin, portar, 22 de ani, 1,80 m, 75 kg, Pol. II; FLOREA Ilie, portar, 25 de ani, 1,80 m, 76 kg; ADAM Teodor, mijlocas, 24 de ani, 1,76 m, 72 kg; VOICU Petre, fundas central, 28 de ani, 1,76 m, 73 kg, inginer; VALCAN Paul, fundas de margine, 26 de ani, 1,71 m, 71 kg; STANCIU Dumitru, antrenor secund.

Jos, de la stînga la dreapta: VOINEA Marin, inaintas central, 30 de ani,

1,75 m, 76 kg, de 3 ori international A; IONITĂ Ion, mijlocas, 20 de ani, 1,72 m, 71 kg; VELEA Ion, fundas de margine, 18 ani, 1,76 m, 69 kg, Pol. I; NEAGU Decebal, inaintas central, 24 de ani, 1,66 m, 61 kg, Pol. III; PĂTRASCU Marcel, extremă, 26 de ani, 1,64 m, 61 kg, Pol. V; COSTACHE Valeriu, fundas central, 20 de ani, 1,71 m, 69 kg, Fizico-chimice I; CIOCĂNARU Ionel, extremă, 19 ani, 1,64 m, 62 kg, Pol. I; CRISTIAN Gheorghe, fundas de margine, 24 de ani, 1,71 m, 66 kg, Fizico-chimice III; STATESCU Cristian, extremă, 27 de ani, 1,70 m, 66 kg. Lipsesc din fotografie: COJOCARU Ion, inaintas central, 21 de ani, 1,72 m, 68 kg, Pol. III; BRETAN Sorin, extremă, 21 de ani, 1,75 m, 69 kg, Pol. II; MURESAN Dumitru, mijlocas, 24 de ani, 1,78 m, 73 kg, Pol. II.

Foto: PAUL ROMOSAN

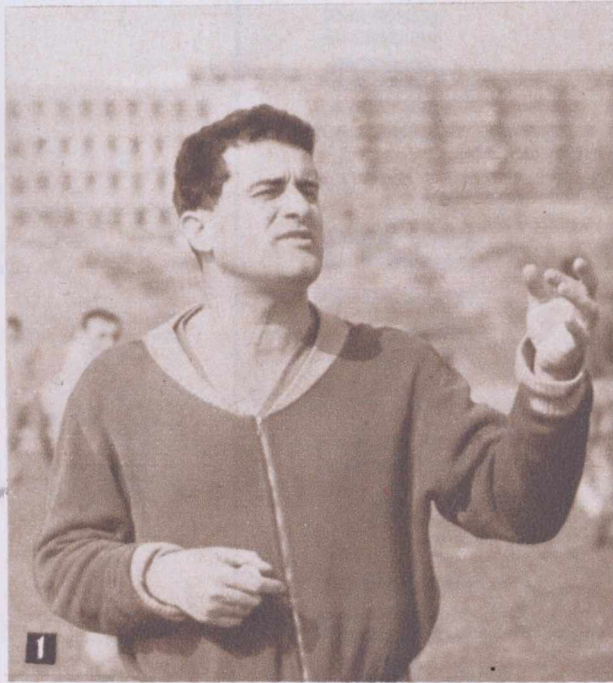
Este timpul!

La ora cînd scriu aceste rînduri, situația Siderurgistului este foarte gravă. Am așteptat jocul cu Petrolul pentru ca fotoreportajul echipei gălățene să fie — eventual — colorat cu o victorie de prestigiu, care să dea aripi «lanternei». Dar, în minutul 86 al jocului cu liderul, speranțele fotbalistilor de pe malul Dunării s-au spulberat, la numai un minut după ce avuseseră golul victoriei în piciorul lui Ciocănar. Apoi a venit — din fericire — «Semi-duzina» cu C.S.M.S. Și totuși, în 16 etape, mult încercații suporteri ai gălățenilor au avut prilejul să aplaude doar două victorii pe frumosul stadion al Tîglinei.

De ce oare!

Explicațiile se găsesc oricînd. Invoarea unor jocuri «remizate» sau pierdute «de sub nas» nu poate fi decît o cauză intermediară. Cauza cauzelor trebuie căutată în altă parte. Unde?

Cauza cauzelor se găsește în faptul că Siderurgistul nu are niciun jucător pur gălățean. Dacă nu ne înșelăm, doar doi dintre ei sînt brăileni, ceilalți venind mai mult sau mai puțin

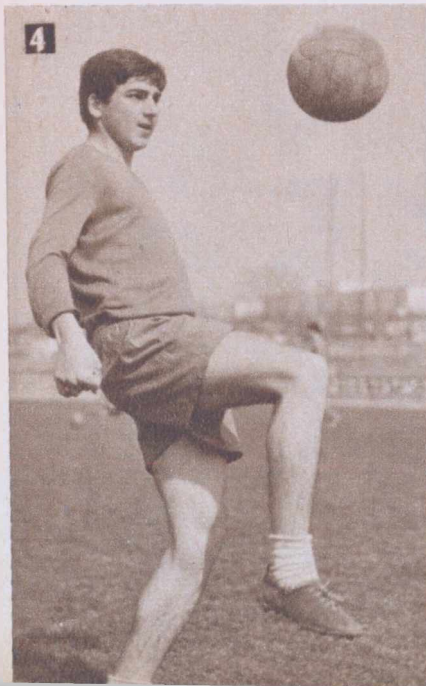

«acumularea gălățenilor», merita să crească o adevărată echipă a Galaților. În cadrul unei lecții de antrenament, antrenorul Ion Zaharia, apreciind cu luciditate forțele echipei sale, spunea: «Băieți, trebuie să ne cunoaștem posibilitățile. Dacă Valcan, de pildă, va încerca să-l depășească «tehnic» pe Pircălab, va avea foarte puțini sorți de izbîndă. În aceeași situație avem și alții. Nimic nu vă împiedică însă să-i depășiți pe cei mai tehnici decît voi printr-o dăruire care să compenseze insuficiențele noastre tehnice. Un jucător care aleargă este uneori mai... tehnic decît tehnicianul care stă pe loc».

Se pare că jocul cu C.S.M.S. a fost rezultatul unei reale mobilizări psihice. Etapele următoare ne vor demonstra dacă nu cumva a fost un simplu foc de paie.

Drumul Siderurgistului este cel al efortului colectiv, pentru dobîndirea titlului de ECHIPĂ! Entuziastul public al Galaților și frumosul stadion de pe malul Dunării au dreptul la... victorii.

1. Antrenorul Ion Zaharia nu dezarmează: «Campionatul are 26 de etape!»
2. Voinea reprezintă trecutul și... tranziția.
3. Talentatul Neagu nu știe încă să dea totul...
4. Velea, în schimb, e din categoria celor care VOR. Doi de opt la debut (contra lui Pircălab și Moldoveanu) reprezintă mai mult decît o promisiune...
5. O scenă frumoasă, cu actori care nu-și cunosc bine rolurile. E timpul!

de departe... Asta spune aproape totul!

Se va putea aduce obiecția că și alte echipe din campionatul categoriei A au o compoziție eterogenă, dar asta nu este o scuză. Vrem să arătăm pur și simplu că pasiunea bruscă a unor tineri pentru tînăra facultate de chimie alimentară a Galaților nu înseamnă, implicit, o bruscă manifestare a dragostei de club. Mult invocata lipsă de morală a jucătorilor gălățeni în momentele decisive este, mai curînd, o manifestare a lipsei de atașament, potrivit principiului «fotbalul trece, examenele rămîn».

Acum doi ani, Siderurgistul a căzut în B, dar după ce produsese destule emoții partenerilor de... evadare. Anul acesta, echipa a bătut din nou pasul pe loc, dar — decamdată — parcă și mai puțin spectaculos. Crearea spiritului de echipă a fost... amînată în

urma fuziunii Siderurgistul — Știința. Micile vanități de club au împiedicat sudarea rapidă a noii echipe...

Bineînțeles că, vorbind despre importanța primordială a factorului psihic în «suferința» Siderurgistului, nu trebuie să uităm că, în orice caz, lotul gălățenilor nu cuprinde valori care să poată mult mai mult. Cert este, însă că existența spiritului de echipă ar fi dus formația gălățeană într-o situație mult mai puțin precară.

Ce e de făcut?

Bătălia pentru evitarea retrogradării trebuie continuată. Credem că această bătălie, chiar dacă nu se va solda cu un succes, va fi «purgatoriul» care va putea constitui viitorul nucleu al echipei gălățene. În această bătălie vor cădea resemnații, indiferenții și, bineînțeles, cei nedotați, pentru că — orice am face — fotbalul nu se poate practica doar cu entuziasmul. Apoi, în jurul acestui nucleu de bază, se vor putea începe, cu perseverență și răbdare,

PETROLUL-RAPID 1—0. O imagine caracteristică a derbiului. Se înfruntă perechile de forță Dridea-Badea și Dan-Motroc

Un nou atac la poarta lui Andrei. De la stînga la dreapta: Ștefan, Moldoveanu, Dridea și Andrei.

Duelul PETROLUL-RAPID continuă...

STEAUA-UNIVERSITATEA 1—0. Apărarea clujeană respinge atacul bucu-reștenilor.

DINAMO BUCUREȘTI-STEAGUL ROȘU 1—0. Pircălab conduce balonul cu ușurința lui cunoscută.

Să revenim, deci, la campionat. Și, bineînțeles, la duelul PETROLUL—RAPID, al cărui derbi s-a consumat în ultima zi de martie, la Ploiești.

Așteptat cu un interes imens, derbiul a oferit și o «lovitură de teatru» o dată cu apariția Rapidului (mereu Rapidul!) pe teren. Absența titularilor Greavu, Dinu, Georgescu, Năsturescu și Codreanu a accentuat tensiunea meciului, transformându-l într-o veritabilă bătălie la poarta feroviară. În cele din urmă, petroliștii au cucerit cele două puncte. Dridea II, care ratase de la trei metri cu poarta goală, a înscris golul victoriei direct din comer, peste cei zece «apărători» de cîmp ai Rapidului și peste...Andrei.

Petrolul a învins pe merit, dar Rapid și-a dat seama, în sfîrșit, că resursele sale sînt mult mai mari decît bănuiau feroviarilor înșiși.

Duelul Petrolul—Rapid continuă... La începutul returului, petroliștii păreau avantajați de program. Acum, însă, Rapid a jucat și la Craiova, și la Ploiești, iar poziția actuală în plasa liderului este mult mai puțin istovitoare. Nu este exclus ca «turnantă» și mai ales «linia dreaptă» să ofere multe alte momente palpitate...

C.S.M.S. își menține locul trei, dar cu ce preț... Cele șase goluri primite la Galați sînt greu de explicat. Să fie oare de vină oboseala acumulată în cele două turnee ale echipei olimpice, în R.F.G., Olanda, Franța și Italia? Oricum, ieșenii ar fi trebuit să-l sprijine mai activ pe talentatul lor portar Constantinescu, mai ales acum, cînd bate la porțile echipei naționale...

DINAMO BUCUREȘTI face față tempoului liderului. Suporterii campionilor încep să facă calcule, dar cele opt puncte sînt greu de remontat. Totul depinde de evoluția formei echipelor de pe primele cinci locuri. Deocamdată, nici una din aceste echipe nu au luat un start valoric bun, deși două din ele (Petrolul și Dinamo) au totalizat punctajul maxim. Ar fi interesantă o discuție în legătură cu startul realmente slab al cvintului de față...

STEAUA, cu un gol înscris în fiecare meci, a totalizat cinci puncte, prinzînd «roata» dinamoviștilor. Apărarea își face deocamdată datoria. A doua apărare a campionatului (după Petrolul) merită, însă, mai multă condescendență din partea înaintașilor.

DINAMO PITEȘTI a ajuns într-o zonă în care elimină treptat grijile. Echipă solidă, cu un valoros conducător de joc (Țircovnicu), îi «execută» matematic pe cei mai slabi și creează destule obstacole «marilor».

ȘTIINȚA CRAIOVA, alături de Petrolul, Dinamo București și Pitești este echipa care «bifează» cu tenacitate punctele promise în ancheta revistei «SPORT». Marea dragoste a spectatorilor craioveni pentru fotbal are dreptul la satisfacții mai mari. De remarcat comportarea constant bună a lui Mincă.

U.T.A. traversează o perioadă de primejdioasă astenie de primăvară. Toamna cea rodnică părea să-i dea antrenorului Dumitrescu posibilitatea să-și organizeze echipa pentru campionatul următor. Din păcate, cele două puncte pierdute acasă au readus crisparea luptei pentru puncte în sînul echipei arădene.

UNIVERSITATEA își traversează... tranziția spre tinerețe cu frîmintările inerente. Un punct negru: 13 goluri în 16 jocuri. Adam continuă să obțină note minime. N-o fi aici buba?

STEAGUL ROȘU a coborît încet dar sigur pe locul 10. Se pare că «stegarii» nu-și pot reveni de pe urma insuccesului cu Espanol. Nu este exclus ca brașovenii să-și revină în jocurile acasă, dar această *ultima ratio* a jocurilor pe teren propriu este apanajul echipelor modeste.

«POLI» «compensează» cu 0 puncte frumosul start din toamnă, conducînd deocamdată «cvartetul» echipelor angajate direct în lupta pentru evitarea retrogradării.

FARUL, deși, plasat cu un loc mai jos, are parcă perspective mai bune. În jocul echipei se simte mobilizarea. Meciul de la Pitești a fost cît p-aci să-i aducă prețiosul punct de «afară».

CRIȘUL e o echipă mai bună decît cele 11 puncte pe care le are. Pentru orădeni e mai greu, dar nu imposibil.

SIDERURGISTUL, prin victoria categorică obținută în dauna ieșenilor, a devenit un... caz interesant. Gălățenii au obținut a treia victorie, care poate fi hotărîtoare asupra moralului echipei. Din cele trei meciuri victorioase, Siderurgistul a înscris 15 (!) goluri. Șase cu ieșenii, cinci cu «Poli», patru cu Steagul roșu. Să fie asta o dovadă de resurse prea rareori valorificate? Ar fi frumos...

VUIADIN BOȘKOV:

„Fotbalul va fi învins de baschet!”

Vuiadin Boșkov, fost internațional în echipa Iugoslaviei, ne-a vizitat recent țara, cu echipa Vojvodina, liderul campionatului iugoslav, în calitate de tehnic. Și cum marele jucător face parte din categoria fotbaliștilor care se exprimă nu numai prin rist și fentă, el a răspuns cu amabilitate invitației de interviu a revistei noastre.

*

Rep: Care este distincția între tehnic și antrenor?

Boșkov: Antrenorul lucrează pe teren, direct, cu echipa. La noi, la Vojvodina, acest rol îl deține Branko Stankovici, de 62 de ori în echipa națională. Mie îmi revine sarcina de tehnic. La Partizan, tehnic este Virgil Popescu, fost jucător la bătrînul dumneavoastră Juventus.

R: Cine alcătuiește echipa?

B: Antrenorul propune, tehnic decide.

R: De cîte ori ați jucat în echipa națională?

B: De 58 de ori.

R: Dacă nu mă înșel, ați jucat și în echipa Europei.

B: De două ori. În 1953, contra Angliei (4—4), împreună cu Beara, Zebeț și Vukas. A doua oară contra Marii Britanii (4—1), doar cu Vukas. Spre finalul carierei am jucat în Italia, la Sampdoria și în Elveția, la Young Fellows.

R: Cum explicați că Vojvodina este cîștigătoarea virtuală a campionatului, după peste 50 de ani de tentative zadarnice?

B: O mai bună selecție. Totul depinde, în primul rînd, de selecție.

R: De ce nu s-a calificat Iugoslavia pentru Londra? Avea o serie anume făcută pentru asta...

B: Marii jucători au dispărut. Cei tineri nu s-au ridicat încă.

R: Ce părere aveți despre fotbalul nostru?

B: Constat un progres general. Echipa națională îi lipsesc însă 2—3 jucători mari care să-i dea strălucire și... goluri la momentul oportun.

R: Cine v-a plăcut din selecționata noastră?

B: Stoperii (n.r. Hălmăgeanu și C. Dan) sînt jucători de clasă. De asemenea Pircălab și Crăniceanu. Prin muncă, toți aceștia pot deveni jockeyi care să facă dintr-o suită cu găuri o formație completă, de șoc.

R: Ce orientări constatați în fotbalul european?

B: Toate sistemele și așezările tind spre sistemul «toți în atac», «toți în apărare!» În cele din urmă, fotbalul va fi învins de baschet, supunîndu-se legilor lui. Adică legilor efortului permanent, oriunde este nevoie.

R: Ce părere aveți despre Inter?

B: Herrera are meritul de a fi descoperit cel mai banal dintre adevărurile fotbalului, ceea ce, fără glumă, e un lucru foarte greu: *jucătorii fac sistemul*. Și nu invers. Plasîndu-i ideal pe marii săi jucători Suarez și Corso, el își permite luxul de a-și întări apărarea numeric și de a-și împuțina atacul. Suarez și Corso, jucînd pentru ei și pentru cel puțin încă doi, asigură echilibrul echipei. Deci, încăodată, **MUNCA** aduce valoarea care făurește victoriile.

R: Ce părere aveți despre ediția din acest an a Cupei campionilor?

B: Deși Inter e o forță,

merg cu Manchester.

R: ?!

B: Într-o dispută tur-retur, cred că Inter ar fi cîștigat. S-ar fi apărut la Manchester, ar fi atacat la Milano. Așa, însă, într-un singur joc — vorbim bineînțeles de eventualitatea în care cei doi se vor califica în finală — cred că Inter «va fi la mijloc», neștiind ce să facă.

R: Favoritul pentru Londra?

B: Anglia. Anglia. Anglia.

R: Așa de sigur?

B: Sînt un mare admirator al fotbalului englez, care are o formidabilă clasă de... masă. Uneori această clasă de masă îi împiedică pe englezi să-i găsească pe cei mai buni dintre cei buni. Eu cred că dacă într-o bună zi 100 de echipe de club englezești s-ar întîlni, prin absurd, cu 100 de echipe de club braziliene, pe terenuri neutre, scorul ar fi de 95 la 5 pentru englezi.

R: Nu e o exagerare?

B: Artistică. Deci, cu o bază reală.

R: Ce jucător din Europa vă place astăzi?

B: Corso, bineînțeles. E cel mai mare talent al Italiei. În constelația milaneză, Corso este un luceafăr. Și totuși, osia care ține totul pe umeri este Suarez...

R: Cum apar stelele?

B: Pe mai multe căi. Unii le cumpără. Asta e simplu. Alții concentrează jucătorii de valoare la cîteva echipe. Și asta e o soluție de provizorat. În timp, însă, jucătorii mari apar în jurul altor jucători mari. Cu cît sînt mai multe echipele cu mîcar un jucător mare, cu atît «astronomii» fotbalului vor putea anticipa mai mult apariția stelelor...

Paginile de fotbal:
IOAN CHIRILĂ

ELEVI, VACANȚĂ, SPORT

În vacanța de primăvară, tineretea și-a trimis pentru câteva zile mesageri și pe pârțile de schi din Poiana Brașov. Delegație numeroasă. Sute de elevi și eleve. Toți frunțași la învățătură, iar în sport diriji și curajoși schiori.

SUS PE SULINAR...

... au venit să-și dispute întâietatea în finalele campionatelor republicane școlare de schi reprezentanți ai unor centre cu frumoase tradiții sportive. Am întâlnit aici elevi din Piatra Neamț, din Vatra Dornei și Brașov, din București, din Reșița, Cluj și Sibiu și din alte numeroase orașe în care schiul a prins să fie tot mai mult îndrăgit.

Întrecerile au fost pasionante. Nicolae Crețoi, elev din Brașov, câștigătorul autoritar al slalomului uriaș, cu obrăzii îmbujorați de emoție, a dat primele lui autografe, iar Elena Neagoe din Ploiești, câștigătoarea aceleiași probe, a primit cu lacrimi în ochi îmbrățișarea și felicitările principalelor sale adversare. clujeanca Iudit Tomori și brașoveanca Georgeta Băncilă.

În Poiana, în zilele de concurs s-au legat prietenii. Elevii claselor a XI-a și-au împărtășit planurile, iar cei cu veleități comune au fixat întâlniri, pentru la toamnă, la facultatea mult visată. S-au făcut schimburi de adrese, iar în hora schimburilor au intrat și cei mai mici, cu... mărcile poștale.

La concluzia noastră — campionat reușit, de bun nivel tehnic, cu amintiri de vacanță dintre cele mai plăcute — adăugăm ca document al frumoaselor clipe petrecute la Poiana, ilustrațiile 1 și 2 — ultimele pregătiri înainte de start și careul elevilor la festivitatea de premiere.

PRIN SĂLILE DE SPORT ALE BRAȘOVULUI

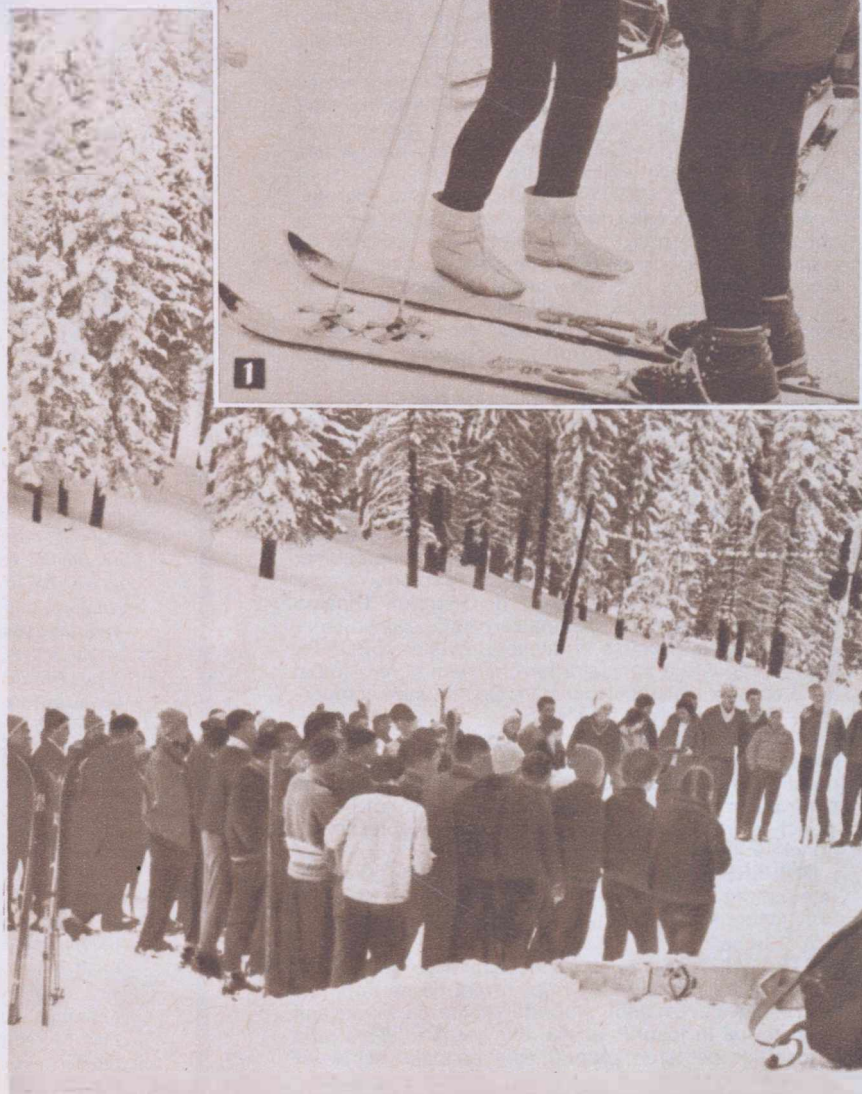
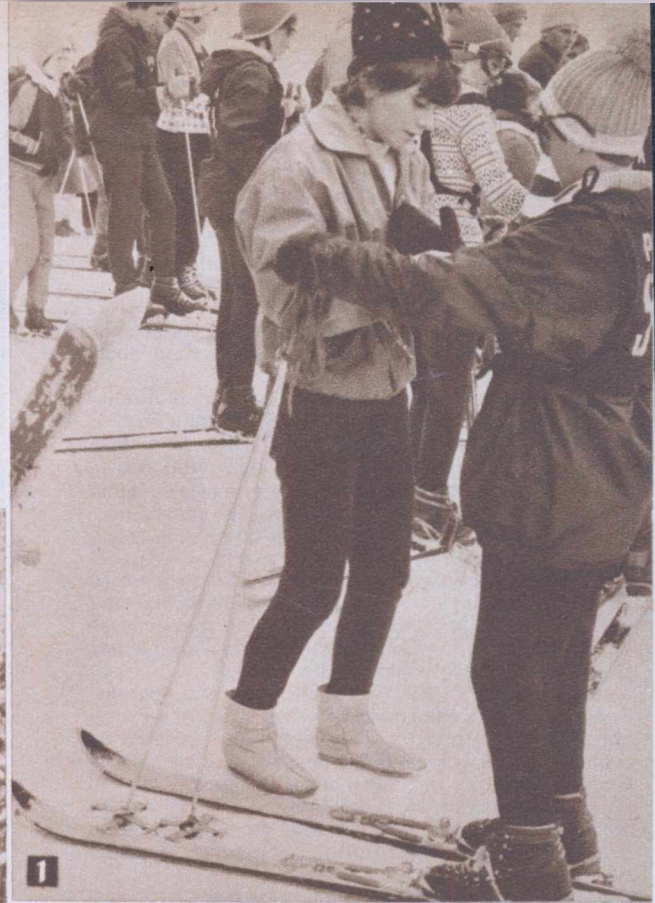
Elevii aflați în vacanța de primăvară au folosit zilele de binemeritată destindere participând la cit mai multe antrenamente la spor-

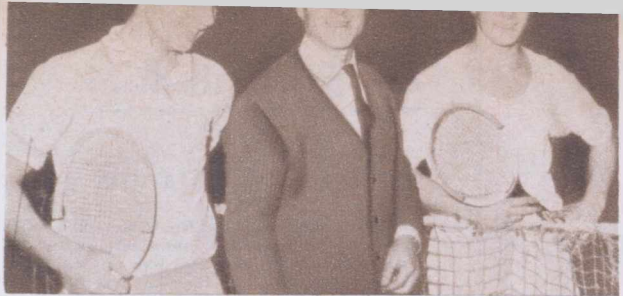
turile preferate. În toată această perioadă, sălile de sport și în special cele ale Școlii sportive de elevi n-au avut motiv să reclame plictiseala. Au fost solicitate permanent. La câteva antrenamente am asistat și noi, așa că blițul aparatului de fotografiat a prins să sclipească. O dată — la o fază de joc — antrenament al primei echipe de baschet a școlii (foto 3). Priviți și dumneavoastră faza. Ardoarea cu care fetele își dispută balonul lasă oare să se întrezărească că instantaneul a fost surprins la un simplu meci de antrenament? Desigur că nu. Faptul explică însă multe, și, printre altele, succesul tinerelor fete din fotografie la ultimele trei ediții ale campionatelor republicane școlare de baschet, la care Ș.S.E. Brașov a ocupat locul I.

A doua oară aparatul de fotografiat și-a aprins lampa pentru a immortaliza un moment din «lupta» atletelor școlii în proba de garduri (foto 4). Grupa la al cărei antrenament am asistat era condusă de Irina Tacorian, campioană la disc, greutate, pentatlon, lungime și ștafetă în perioada anilor 1946—1951. Cu o asemenea profesoară elevele se mândresc și se străduiesc din răsuputeri să-și calce pe urme. Și din nou blițul a strălucit. De data aceasta pentru a surprinde un aspect de la antrenamentul gimnastelor (foto 5). În prim plan exersează Doina Murzea, elevă în clasa a VII-a a Școlii generale nr. 14, asistată de profesoara și antrenora de gimnastică Nicoleta Bordea. În 1965 echipa de gimnastică a școlii a ocupat locul I la junioare II, iar în acest început de un locul I la categoria copii și junioare I, la câteva concursuri amicale.

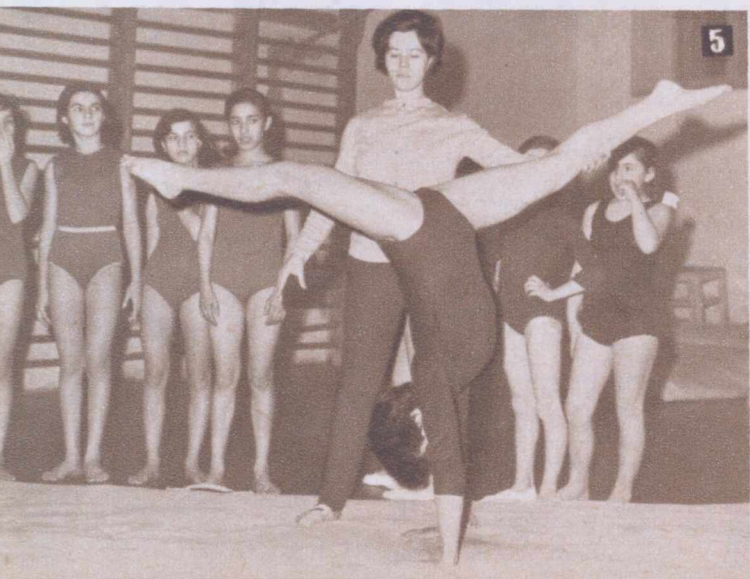
Cu aceasta încheiem scurta retrospectivă de vacanță a elevilor brașoveni, urindu-le să obțină în continuare rezultate la fel de frumoase ca cele realizate până în prezent. Seriozitatea cu care muncesc le dă dreptul să aspire la cit mai multe medalii și diplome.

G. ȘTEFĂNESCU

Pe Codin Dumitrescu și pe Viorel Marcu, doi elevi brașoveni, talentați jucători de tenis, i-am întâlnit în zilele vacanței antrenându-se cu atenție sportivă în vederea marilor întreceri care îi așteaptă. Ion Racoviță speră să obțină cu echipa care îi va cuprinde pe cei doi sportivi, precum și pe experimentatul Ilie Năstase, un rezultat cât mai bun în disputele «Cupei Galea» (zona de la Plsen), programate pentru zilele de 24—28 iulie. În fotografie, de la stînga la dreapta: elevii Viorel Marcu și Codin Dumitrescu, alături de antrenorul lor Ion Racoviță.

30 de ani pe ring cu RAY SUGAR ROBINSON

(IV)

Mișcându-se iute, cu un joc de picioare asemănător cu al meu, încurajat frenetic de public, Tommy Bell continua să-mi macine puterile, lovindu-mă din orice poziție. Am dus-o rău de tot vreo trei reprize. Din cînd în cînd priveam spre locul unde se afla Joe Louis. Îl vedeam ca prin ceață. Nu trebuia să mă las. Am rezistat sub grindina de lovituri pînă în repriza a opta, cînd lupta se întoarse din nou în favoarea mea. Un *jab* trimis cu ultimele puteri îl făcu pe Tommy Bell să «doarmă» 9 secunde. Din acel moment el n-a mai putut boxa ca lumea. Și numai un mare curaj i-a permis să termine în picioare acest meci care mie îmi aducea primul titlu mondial, la categoria semimijlocie. Seara a fost sărbătoare în Harlem. O seară de neuitat, petrecută împreună cu mama și surorile mele, cu prietenii, printre care se afla și Louis. Eu, foarte emoționat, i-am spus mamei că datorită ei și lui Joe sintem cu toții în jurul mesei și că pentru ei am cîștigat acest titlu mondial. Jack Walker Smith, micul lustragiu negru, își lua revanșa pentru zilele nefericitei sale copilării. După acest meci m-am odihnit doar două săptămîni. Mi-am reluat antrenamentele, boxînd cu regularitate, antrenîndu-mă foarte intens.

E inutil să spun că un boxer trebuie să ducă o viață exemplară, că sacrificiile lui trebuie să fie poate mai mari decît ale altor sportivi. Viața neregulată a distrus cariera multor sportivi. Antrenamentul nostru, al boxerilor, este cu totul deosebit. Prin antrenament eu nu înțeleg numai regimul regulat pe care ți-l impui înaintea unei meci, ci munca metodică cerută de organism pentru a-l aduce în stare să dea maximum de randament. Ca să fiu sincer, și eu am uitat uneori de aceste principii. Dar am plătit-o scump...

Mi-am apărut cu succes de cinci ori titlul mondial la categoria semimijlocie, învingîndu-i pe Jimmy Doyle, Chuck Taylor, Bernard Docusen, Kid Gavilan și Charles Fusari. Între aceste meciuri pentru titlul mondial am susținut și alte partide amicale cu Villemain, cu Harris. În 1950 am vizitat Europa. Stock, la Paris, Van Damm, la Bruxelles, Walzack, la Geneva și din nou Villemain au fost cei patru boxeri pe care i-am învins în primul meu turneu european. Din acest cvartet doar curajosul Walzack a scăpat de K.O.

La Paris, orașul pe care l-am iubit întotdeauna, gloriile ringului și scenei mi-au făcut o primire pe care nu o voi uita niciodată. Carpentier, Maurice Chevalier, Jean Cocteau au venit să mă viziteze, au scris despre mine, mi-au dedicat poeme. M-am întors în America, dar găseam tot mai greu adversari valabili la categoria semimijlocie. Am hotărît așadar să trec la categoria superioară, la mijlocie, unde domina vechiul meu «prieten» Jack la Motta. La 14 februarie 1951 m-am întâlnit pentru a cincea oară cu La Motta. De data aceasta însă, într-un meci oficial; era în joc titlul mondial la categoria mijlocie. Era vorba de o cotitură decisivă în cariera mea de boxer. «Taurul din Bronx» era nu numai foarte puternic, dar și abil, mai ales șiret. Cel pe care-l bătusem în «amicale» cu cîțiva ani în urmă se schimbase mult. Și totuși l-am învins. Pot spune că a fost cel mai bun meci al carierei mele. Niciodată n-am făcut atîta risipă de forță. Niciodată n-am avut ambiția să arăt publicului o tehnică pe cît de pură, pe atît de variată. Și niciodată nu m-am prezentat atît de bine antrenat. În repriza a 9-a, după o dreaptă sub inimă și o directă de stînga la maxilar, La Motta n-a mai boxat. Clătîndu-se, împleticindu-se în propriile sale fente, n-a mai reușit nici un singur atac. Era de nerecunoscut. În repriza a 13-a arbitrul a oprit meciul. Putea s-o face și mai devreme. Eram dublu campion mondial: la semimijlocie și la mijlocie. După această victorie, Gainford a organizat un nou turneu european, turneu a cărui apoteoză urma să fie un meci pentru titlul mondial la mijlocie cu englezul Randolph Turpin. Ca antrenament mi-am oferit cîțiva adversari bine cotați la vremea aceea: Kid Marcel, Walzack și Dellanoit. I-am învins. Cu Randolph Turpin n-a mers de loc ușor. Credeam că tehnica mea, suplețea și darul de a recupera ușor vor triumfa. Dar dacă nu dormi nopți, dacă neglijezi antrenamentul, tehnica și talentul devin calități teoretice. În ziua meciului cu Turpin toată Londra a alergat la arena Earl's Court să-l vadă pe Sugar Robinson. Dar eu i-am dezamăgit. A fost un meci urit, cu multe acroșaje, în care condiția fizică și-a spus cuvîntul. A trebuit să mă agăț cu disperare pentru a evita înfrîngerea prin knock-out. Cum am regretat după această umilitoare înfrîngere faptul că am luat lucrurile în glumă. Mai ales că eu cunoșteam valoarea și forța lui Turpin. «Le gai Paris» (veselul Paris) nu le prea priește boxerilor.

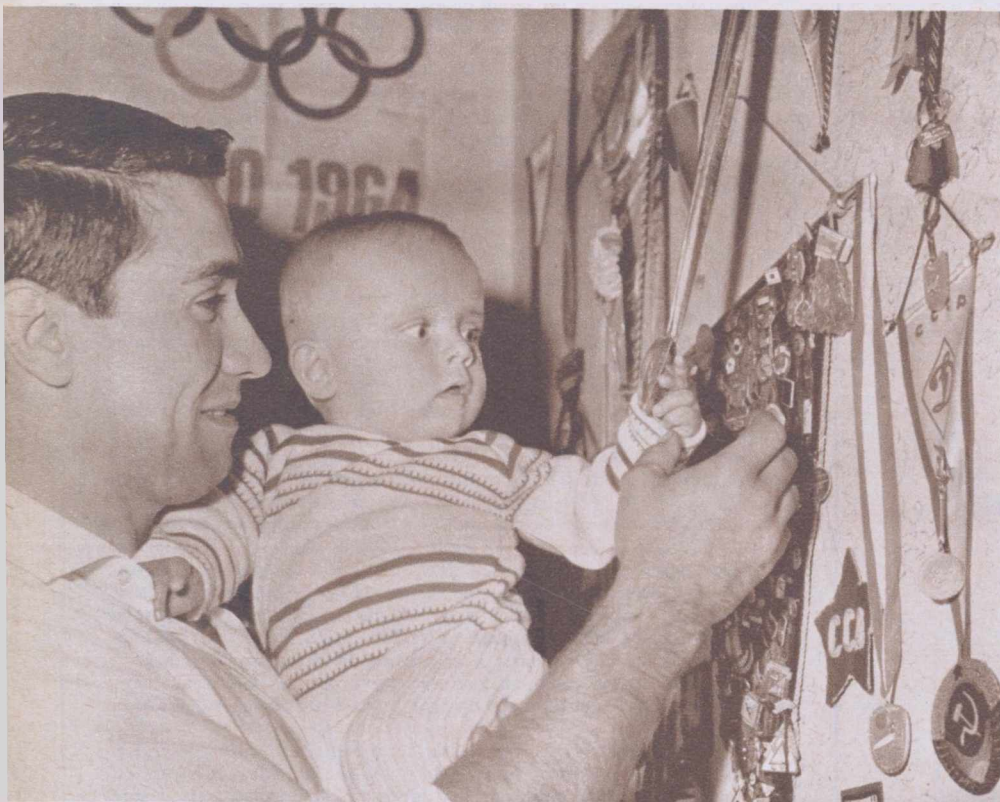
Din fericire, revanșa era prevăzută în contract. Gainford organiză cit mai repede posibil meciul. Arena Polo Ground din New York a fost închiriată pentru ziua de 13 septembrie 1951. Ziarele au scris că această zi a fost o dată fabuloasă în istoria boxului. Cifrele vorbesc de la sine. 60 000 de spectatori — milioane de dolari rețeta.

Uitasem Parisul și mă antrenasem fără încetare. Organismul meu funcționa din nou perfect. Chiar în repriza a doua Turpin era în genunchi. Dar cu o mare sfortare se ridică, își reveni și spre mijlocul întîlnirii lupta deveni aproape egală. Turpin îmi ciocăni coastele, și-mi sparse de mai multe ori garda. Toți se întrebau cine va învinge. În repriza a 10-a am simțit cum un nor roșu îmi acoperă ochiul stîng. Și pentru o clipă nu l-am mai văzut pe Turpin. Singele a început să curgă. Mi-era teamă ca arbitrul să nu oprească meciul pentru rănire. Speriat de această perspectivă, care ar fi însemnat sfîrșitul trist al carierei mele, m-am dezlănțuit.

Adaptare de:
I. GOGA

(Sfîrșitul în numărul viitor)

Magazin SPORTIV

Canotorul Aurel Vernescu, maestru emerit al sportului, discută cu fiul său despre marile competiții la care a participat. După cum se poate vedea din fotografia noastră, Vernescu-junior pare foarte curios să afle în ce împrejurări a cucerit tatăl său atâtea medalii. Campionul îi răspunde, deocamdată, într-o limbă pe care numai ei doi o cunosc.

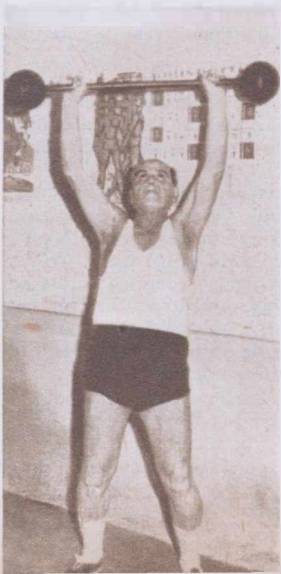
Oricum, interesul fiului pentru preocupările sportive ale tatălui ne lasă să bănuim că peste câțiva ani vom avea un nou campion la canotaj, cu numele... Vernescu.

Foto: P. ROMOSAN

ÎNTE
NOI...
BĂRBAȚI

HALTEROFIL LA... 75 DE ANI

Voinicul din fotografie se numește Grigore Negreanu. Ca elev, ca student, ca profesor de matematici și acum ca pensionar (de curând a împlinit 75 de ani) a fost și este un îndrăgostit de sport. Aproape nu este zi să nu-l vezi pe Grigore Negreanu făcând cîteva lucruri pe pista stadionului din Tîrgu-Jiu. «Sportul m-a învățat să respir corect și să-mi întîrzii astfel bătrînețea» — ne declară profesorul de matematici.

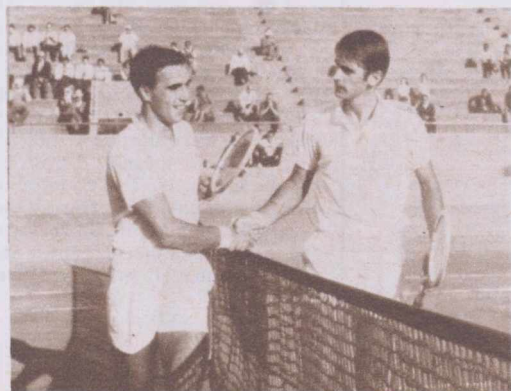

4 AȘI

Iubitorii sportului cu pedale i-au recunoscut, credem, pe acești 4 ași ai ciclismului european. Pentru mai multă siguranță, vi-i prezentăm: Anglade, Poulidor, Anquetil și Rudi Altig (de la stînga la dreapta). Toți patru au participat de curînd la tradiționala cursă ciclistă Paris-Nisa. Fotografia din dreapta a fost făcută înaintea startului, cînd învingătorul — Anquetil — nu era încă cunoscut. După competiție, sîntem siguri, veselia nu ar fi fost chiar atît de... generală.

SURPRIZĂ LA CAIRO!

La «startul» actualului sezon internațional de tenis și-a făcut loc una din cele mai mari surprize. Autorii acesteia sînt tinerii tenismeni sovietici Lejus, Metreveli și Lihaciov, care în «Cupa Națiunilor», la Cairo, au reușit să cîștige trofeul, învingînd pe rînd reputatele echipe ale Australiei și S.U.A. Iată-l pe Metreveli (stînga) felicitat după meci de americanul Marty Riessen, care — să nu uităm — a fost învins în acest concurs și de compatriotul nostru, tînrul Ilie Năstase!

de pretutindeni

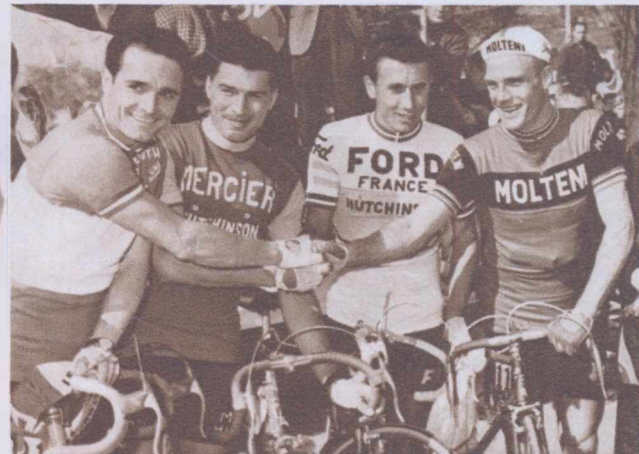
RON CLARKE ȘI... STATUTUL AMATOR

Recordmanul mondial Ron Clarke și o altă vedetă a semifondului australian, John Coyle, au fost «interogați» zilele trecute de comitetul executiv al federației de atletism din țara lor, pentru... acte de profesionalism. Tot acest scandal sportiv a pornit de la faptul că cei doi atleți, care au participat la Melbourne în cursa-tentativă pentru doborîrea recordului mondial pe 5000 m plat al lui Keino, au fost finanțați de o întreprindere alimentară. Forul athletic australian îi acuză pe cei doi ași ai pistei că în timpul pregătirilor ar fi primit sume de bani și că, în plus, au purtat tricouri cu reclama produselor alimentare ale respectivei întreprinderi. Unii dintre oficiali au cerut suspendarea celor doi atleți. Cum însă acesta este primul caz de acest gen înregistrat în Australia, forul de specialitate nu a luat nici o măsură. Dosarul lui Clarke și Coyle, privind publicitatea făcută întreprinderii alimentare, n-a fost însă clasat. El va fi redeschis în cadrul conferinței anuale a confederației australiene de sport, care va avea loc la Perth.

CE SE ÎNTÎMPLĂ CU EDER JOFRE?

Una din marile figuri ale boxului mondial, brazilianul Eder Jofre, fost campion mondial la categoria «cocoș», nu s-a retras din activitatea competițională. După cum se știe, în urma unei cariere remarcabile în care a obținut 50 de victorii din tot atîtea meciuri susținute, anul trecut, în cel de al 51-lea meci, el a pierdut discutabil la puncte în fața japonezului Masahiko «Fighting» Harada, lăsînd centura de campion la Nagoya. De atunci și pînă astăzi, Eder Jofre n-a mai susținut nici un meci de primă mîină, preferînd să se antreneze. Iată că zilele acestea Jofre a fost desemnat de forul internațional să lupte din nou cu Harada, oferindu-i-se astfel o șansă de a-și recuceri centura. Întîlnirea va avea loc la 31 mai la Tokio. De ce la Tokio și nu la Sao Paulo? Iată o întrebare firească, pe care oricare amator de box ar putea să ne-o adreseze. Tatăl lui Jofre, care este nu numai managerul, ci și antrenorul fiului său, este foarte încrezător în forțele acestuia. Într-o declarație făcută reprezentanților presei, Jofre-senior a spus: «Băiatul meu este cel mai puternic din lume la această categorie. În mod normal, el nu poate pierde centura. Sînt convins — și de aceea am și acceptat ca meciul să aibă loc la Tokio — că Jofre va termina victorios».

Tehnicienii boxului profesionist susțin însă că Jofre își va putea înscrie din nou numele pe lista campionilor mondiali numai dacă va beneficia de o condiție fizică excepțională, pentru a putea să-și pună în valoare brațele sale lungi, în fața unui pugilist mai mic de talie care se «bate» literalmente de la primul și pînă la ultimul sunet de gong.

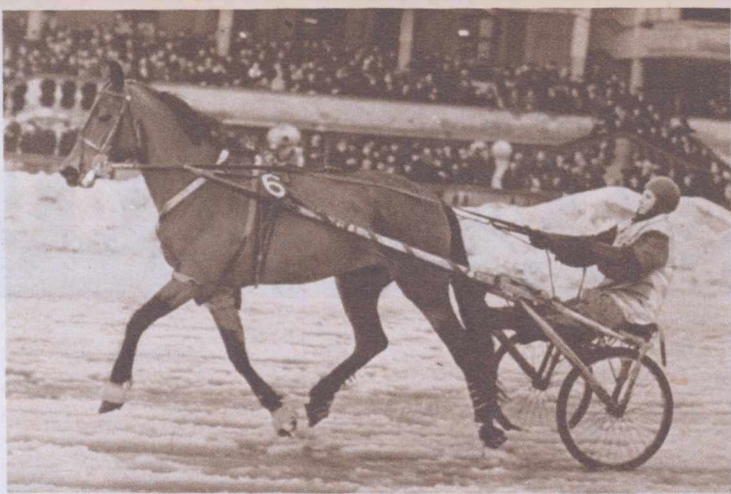
BUCURIE

Acestă izbucnire de bucurie a fotbalistilor de la Partizan Belgrad s-a datorat celui de al 5-lea gol pe care ei l-au înscris în poarta echipei Sparta Praga, cu prilejul celui de al doilea meci pe care îl susțineau în cadrul sferturilor de finală ale «C.C.E.». Dacă ținem seama de faptul că fotbalistii iugoslavi pierduseră prima «manșă» cu 1-4, atunci ne explicăm mai ușor bucuria de-a dreptul copilărească a lui Miladinovici (10) care l-a luat în brațe pe coechipierul său, internaționalul Kovacevici (8). Acesta a deschis seria celor cinci goluri.

„ZIUA FEMEII“ PE HIPODROMUL DIN MOSCOVA

Iubitorii sportului hipic din Moscova așteaptă totdeauna cu deosebit interes disputarea tradiționalelor curse organizate în fiecare an și dotate cu premiile Zilei Internaționale a femeii. Caracteristic este că la fiecare dintre aceste curse, caii sînt conduși numai de femei... La ediția din acest an, un succes deosebit a obținut «drivera» Elena Gavrilenco, care a condus de două ori la victorie caii Utes și Nepobedimaia (în foto).

AU PRELUAT ȘTAFETA

Campionatele mondiale de patinaj artistic care au avut loc în Elveția, la Davos, au consacrat, printre altele, o nouă pereche de patinatori sovietici. Este vorba de tinerii Tatiana Juk și Alexandr Goralik, pe care îi puteți vedea în fotografia din stînga chiar pe gheața patinoarului din Davos unde, după cum se știe, ei au cucerit medalia de argint, clasindu-se imediat după compatrioții lor Ludmila Belousova și Oleg Protopopov. Se pare că Ludmila și Oleg au predat ștafeta mai tinerilor lor colegi, Tatiana și Alexandr.

PROVERBE... SPORTIVIZATE

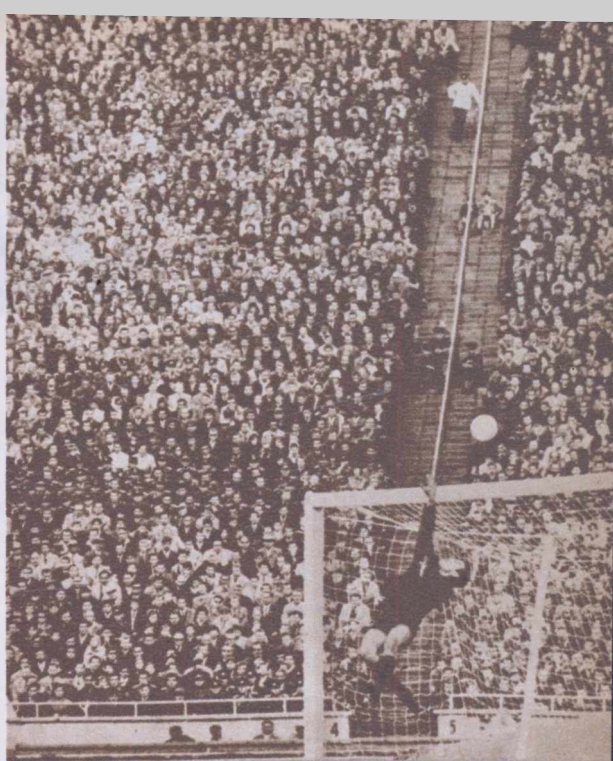
Fuga-i rușinoasă... dacă scoți «11» pe sută!
Ce face omul cu mîna lui... poate fi și henț!
Socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din... deplasare!
Lenea e cucoană mare care... performante n-are!

Unde nu-i cap, vai de picioare... dacă-s faultate!
Nu tot ce zboară... intră în poartă!
Greu la deal... dacă n-ai antrenament!
Vrăbia mălai visează și... înaintășii, penalti!
Cine se scoală de dimineață... face gimnastică de inviorare!

TITI GHEORGHIU — Vaslui

BALONUL DE AUR PENTRU EUSEBIO

Celebrul jucător portughez Eusebio a primit unul dintre cele mai frumoase trofee fotbalistice: **BALONUL DE AUR**. Ceremonia înmînării acestui mult dorit trofeu a avut loc înainte de meciul dintre Manchester United și Benfica Lisabona. În fotografie, Eusebio — cu balonul său de aur — este felicitat de o altă celebritate a fotbalului, englezul Denis Law, fostul deținător al trofeului.

„100.000 DE SPECTATORI PRIVESC ROBINSONADA LUI HORST WEIGAND“

Acesta a fost titlul sub care ziaristul german Manfred Fromm și-a expus fotografia de mai sus, medaliată cu aur la o expoziție fotografică organizată nu de mult la Berlin. Considerăm că această frumoasă imagine de stadion și fotbal nu mai are nevoie de alte explicații. Doar o precizare: portarul reprezentativei R.D. Germane a fost fotografiat cu prilejul întîlnirii internaționale de fotbal dintre echipele R.D. Germane și Ungariei, întîlnire care a avut loc anul trecut în preliminariile campionatului mondial.

UN NOU TITLU

Vă mai amintiți de campion olimpic Georg Thoma (R.F. Germană) care la J.O. din 1960 de la Squaw Valley a cîștigat titlul de comdinata nordică? Iată-l în centrul fotografiei de sus, medaliat tot cu aur și tot la aceeași probă dar, de data aceasta la campionatele mondiale de schi care au avut loc la Oslo. În stînga, coechipierul său Franz Keller (locul 2) iar în dreapta, elvețianul Alois Kaelin (locul 3).

OLIMPICUL „PIELE-ROȘIE“

Sîntem deci în vara anului 1912, pe marele stadion din Stockholm, în zilele celei de a V-a Olimpiade moderne. Printre concurenți, un atlet cu o figură bizară pentru ochii europenilor, un arămiu care se remarcă numai deocult, atît prin înfățișare cit și prin surprinzătoarele sale performanțe.

— Dumneata ești cel mai mare atlet al lumii! — îi declară președintele Comitetului olimpic internațional din vremea aceea. Dar ce soartă îngrată i-a fost rezervată acestui admirabil atlet!

În cele ce urmează ne vom referi, pe scurt, la cazul atletului indian — piele-roșie — JIM THORPE (pe numele său adevărat Wa-Tho-Huck) care, concurînd la Jocurile Olimpice din 1912 de la Stockholm, ca reprezentant al Statelor Unite, a

cîștigat două medalii de aur (la pentathlon și decathlon), dovedind calități atletice excepționale și obținînd la cele 15 probe ale concursurilor la care a luat parte rezultate uimitoare.

Dar, pentru că Jim n-avea pielea albă, pe care ceilalți colegi ai săi o aveau, succesele lui au stîrnit invidie și dușmănie și, DUPĂ UN AN de la încheierea mariei competiții, campionul a fost chemat la rectoratul Institutului Carlisle College la care studia pentru a i se pune în vedere că trebuie să restituie cele două medalii olimpice, deoarece s-a aflat că, în urmă cu cîva știe cită vreme, el ar fi primit 60 de dolari, în chip de recompensă pentru victoria într-un joc decisiv pe care el a adus-o echipei de base-ball a Institutului.

«Asta înseamnă profesionalism!» — i-a spus rectorul. Și... caz unic în analele olimpice, medaliiile cîștigătorului olimpic i-au fost retrase indianului și au fost acordate concurenților clasati pe locul II.

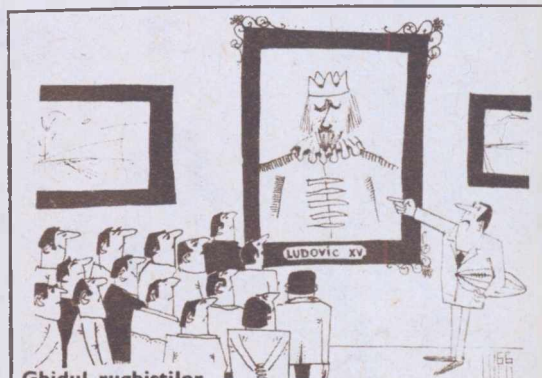
A fost o cumplită lovitură pentru «piele-roșie», de pe urma căreia cel mai complet atlet al lumii din vremea aceea nu și-a mai revenit; a decăzut tot mai mult, a ajuns vagabond și șomer și și-a sfîrșit zilele ca mîturător de stradă la Los Angeles, unde a mai apucat să asiste în calitate de spectator anonim la Jocurile Olimpice din 1932, desfășurate în acel oraș.

Jim Thorpe a fost un mare campion care va rămîne pentru sportivii de culoare un simbol viu al luptei pentru triumful demnității umane și al egalității rasiale.

V. VORNICEANU

Știri ce sosesc din Mexic relatează despre intensele pregătiri pe care le fac organizatorii apropiați Olimpiada, care — pentru a face față cu succes intrărilor — antrenează asiduă un lot de atleți de origine indiană. Faptul trezește numai deocult o asociație de idei care ne îndeamnă să întoarcem ornicul vremii cu o jumătate de secol.

Ghidul rugbiștilor — Băieți, acesta este celebrul «cincisprezece» al Franței!

Desen de ION DOGAR-MARINESCU

MARATON și... maratoane

Nici o probă din programul întrecerilor atletice moderne nu a avut atâtea întâmplări neprevăzute, atâtea de «povești» ca proba de maraton. Condițiile de desfășurare, duritățile cursei, căldura excesivă (uneori), traseele diferite etc., toate au făcut ca această cursă să constituie un adevărat examen al voinței și perseverenței, o adevărată încununare a eforturilor atletilor.

MARATON! Cuvânt sacru pentru istorici, care atunci când îl rostesc se gîndesc la vestita bătaie de la Maraton, din anul 490 î.e.n., care a consacrat victoria grecilor asupra perșilor. Cuvânt sacru și pentru sportivi, care găsesc în el numele unei probe atletice de o dificultate excepțională. Primul alergător al «maratonului» — anticul ostaș Filipides — a dat prin moartea sa, după cei 40 km parcurși între satul Maraton și Atena, un adevărat avertisment generațiilor viitoare privind duritatea probei. Fără un antrenament bine dirijat și continuu, fără un control medical riguros, fără înalte calități morale și de voință, este primejdios să te lansezi într-o asemenea cursă, al cărei sfîrșit nu-l poți ști. Uneori — și nu puține sînt exemple — nu cel mai bine pregătit fizic cîștigă, ci cel mai dîrz, mai ambițios, mai perseverent. Desfășurarea unei curse de maraton lasă atît alergătorului, cît și spectatorului, arbitrilor și antrenorului, impresii mult mai puternice decît orice altă probă atletică.

Cursa de maraton rămîne și astăzi singura probă atletică în care nu se omologhează recorduri mondiale și europene. Motivul este simplu. Deși distanța a fost fixată cu exactitate la 42 km și 195 m, ea nu poate fi măsurată întotdeauna precis, iar atunci cînd este, profilul terenului nu poate fi același în toate cursele. Să nu uităm că proba se dispută în afara stadionului, pe șosele, drumuri, dealuri etc.

Includerea maratonului în programele marilor competiții mondiale se datorează unui profesor de filologie de la Universitatea Sorbona, Michel Briat. Acesta vrînd ca fapta lui Filipides să rămînă înscrisă și în cartea de aur a atletismului, printr-o întrecere atletică, s-a gîndit că Intrucît prima ediție a Jocurilor Olimpice va avea loc tocmai

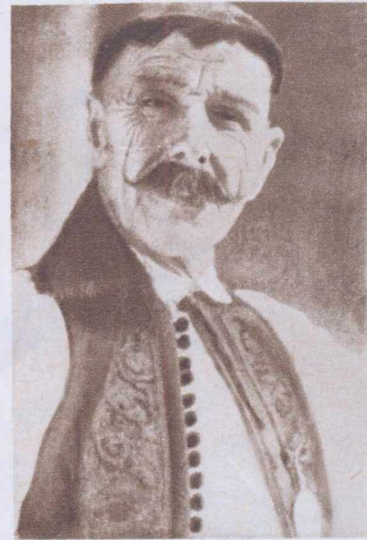
în țara Olimpiadelor antice, țara lui Filipides, să propună lui Pierre de Coubertin, inițiatorul Jocurilor Olimpice moderne, includerea în programul atletic și a unei probe de maraton. Organizații au acceptat-o imediat fiind vorba, dacă se poate spune așa, de o tradiție națională.

Și astfel, în ziua de 29 martie 1896, pe traseul satul Maraton-stadionul Averoff din Atena (40 km) a avut loc prima cursă de maraton. Succesul acestei curse, interesul spectatorilor, ca și multitudinea de întâmplări, unele dramatice, au făcut ca de atunci maratonul să figureze la loc de cinste în programul marilor întreceri atletice mondiale. La start s-au prezentat 25 concurenți, dintre care 21 greci și 4 străini (Flack, Lermusiaux, Kellner, Black). Australianul Edwin Flack marele favorit al cursei, cîștigase cu numai o zi înainte proba de 800 m în 2:11,0! iar cu trei zile în urmă — o altă medalie de aur, la 1.500 m în 4:33,0. Al doilea concurent, francezul Lermusiaux, cucerise locul 3 la 1.500 m. Proba a stat în atenția spectatorilor greci, care au împînzit întreg traseul, sute de mii de spectatori urmîrind pe parcurs sau așteptînd în tribunele stadionului să-l aplaude pe învingător. Dată fiind lipsa mijloacelor de telecomunicație, curieri călări soseau mereu și anunțau situația în cursă. La început a condus francezul Lermusiaux, urmat de ceilalți străini, în timp ce concurenții greci, printre care și un tînr de 25 ani Spiridon Louis, se aflau mai în urmă. În satul Pikerini, Louis se «alimentează» cu un pahar de... vin. Primul străin care abandonează este americanul Black, la km 32 abandonează și Lermusiaux care, complet epuizat, leșină și este necesară intervenția medicilor. Conducerea o preia Flack, dar nu pentru mult timp, pentru că Louis — trecînd prin satul său natal — Maroussi, și încurajat frenetic de compatrioții săi — îl ajunge pe Flack, care leșină și este depășit. De aici, aclamațiile publicului îi dau aripi și Louis cîștigă în 2h58:50,0. Sosirea pe stadion a produs o manifestație de entuziasm cum greu se poate descrie. Răsplătit împăratește pentru această victorie, el s-a bucurat pînă la moarte (în 1940) de o deosebită stimă din partea compatrioților săi.

Comentată în fel și chip, această probă a dus la concluzia că este adulată de spectatori. Americanii au organizat în anul imediat următor o cursă care avea să devină cu timpul cea mai celebră întrecere de maraton din întreaga lume: «Maratonul de la Boston». Începînd din 1897, această cursă s-a desfășurat cu o pauză de numai un an — în 1918 — fără întrerupere, pînă în prezent. Trei ani mai tîrziu, în jurul Parisului, francezul Michel Théato parcurge 40,260 km în 2h59:45,0, impunîndu-se în fața a 19 concurenți, dintre care numai 7 au încheiat cursa.

La 30 august 1904, la St. Louis pe o căldură de 32° s-a dat startul probei de maraton din cadrul J.O. găzduite de acest oraș: 31 concurenți se înșiruie pe un traseu inecat în praf datorită mașinilor care urmăreau cursa. Trei întâmplări au făcut ca acest maraton să rămînă în amintirea tuturor ca unul dintre cele mai bogate în incidente. Primul s-a produs încă înainte de darea startului. Printre concurenții străini se află și un cubanez, Felix Caravaial, care s-a prezentat la start în cămașă cu mîncaci, pantaloni lungi și pălărie. Cînd arbitrii i-au atras atenția, Caravaial, care nu cunoștea regulamentul întrecerii, deci nu avea de unde să știe că echipamentul consta în tricou și chiloți, nu a avut de făcut decît să-și taie pantalonii pînă deasupra genunchilor și mîncicile cămășii. Abia după aceea s-a dat startul. La km 15, americanul Fred Lorz, acuzînd o crampă, a vrut să abandoneze. Managerii săi de la clubul «Mahawk Athletic», din New York, profitînd de un moment de neatenție din partea organizatorilor, l-au suit într-o mașină, l-au transportat 25 km, după care, cu 8 km înainte de sosire, i-au dat drumul, astfel că el a sosit primul pe stadion în uralele multîmii, cu mare avans și destul de odihnit. În acest timp, pe traseu lupta atînsese dramatismul. În fruntea concurenților se afla americanul Hicks, care abia mai putea să înainteze și nu odată a luat pastile de stricnină (în prezent se cunoaște că stricnina este un «stimulent», fiind interzis. Dar în acele timpuri...). Cînd Hicks a intrat pe stadion, în urma unor eforturi supraomenești, a observat cu uimire că unii spectatori plecau și că, cu 15 minute înainte lui fusese acclamat învingătorul. Fapta lui Lorz a fost repede descoperită, iar concurentul — descalificat și suspendat. Mai trebuie să menționăm că deși distanța a fost exact de 40 km, ca și în 1896, timpul a fost cu 30 minute mai slab decît cel al lui Louis.

Cursa desfășurată în cadrul Jocurilor Olimpice de la Londra rămîne însă cu adevărat cea mai dramatică dintre toate. 56 concurenți se aliniază la start în ziua de 24 iulie, la orele 14,30. Proba s-a desfășurat între castelul Windsor și stadionul White City din Londra, pe o distanță de 42,195 km. De atunci, cursa de maraton însumează cu excitație această distanță. Numărul mare de concurenți, ca și dificultatea traseului, au făcut cursa extrem de disputată. La intrarea pe stadion a primului sosit, spectatorii prezenți au văzut un om complet epuizat. Acesta era italianul Dorando Pietri, care pe ultimii 400 m a căzut de cîteva ori, s-a sculat, iar a căzut, iar atunci cînd mai avea numai cîteva metri, a fost ajutat de către arbitri să treacă de linia de sosire, susținut de braț ca să nu se mai prăbușească. Printre oficiali: cunoscutul autor Arthur Conan Doyle, «tatăl» lui Sherlock Holmes. După sosirea celui de al doilea clasat, americanul John Hayes, managerii acestuia, introduc o contestație, pe motivul că Pietri a fost ajutat în timpul cursei de către oficiali. Organizații îl descalifică pe Pietri în conformitate cu prevederile regulamentului, deși publicul protestează vehement. În schimb, medaliei de aur pierdute la «potou», Pietri primește drept recompensă din partea reginei Angliei o cupă de aur.

Acest bătrîn nu este altul decît primul învingător al maratonului din epoca modernă a atletismului — grecul Spiridon Louis.

La Stockholm, în 1912, drama maratonului are pentru prima oară un sfîrșit tragic. Din cauza unei călduri de 38°, portughezul Francesco Lajaro își pierde cunoștința și moare a doua zi. Avertismentul tacit al lui Filipides se adeverează asadar...

Printre învingătorii de pînă acum ai maratoanelor nu am întîlnit nici un nume rămas celebru peste ani. Il vom întîlni abia în 1920, cu ocazia maratonului de la Jocurile Olimpice din Anvers, cînd finlandezul Hannes Kolehmainen (născut 1889 — mort 1966) parcurge 42,750 km în 2h32:35,4 — record olimpic. Finlandezul se impusese cu 8 ani în urmă, la Stockholm, cînd cucerise 3 medalii de aur în probele de 5.000 m, 10.000 m și cros. Cu toate acestea, cursa a fost foarte disputată, Kolehmainen cucerind locul 1 la o diferență de numai 13 sec. față de estonianul Lossman. La Paris în 1924, finlandezii cuceresc din nou titlul olimpic, de data aceasta prin Albin Stenroos, care a devansat 58 concurenți, dar în 2h41:22,3, demonstrînd încă odată că în probele de demifond «deschizătorul de pîrtie» Kolehmainen avea urmași buni.

Ceea ce au sperat francezii că vor realiza la Paris — un titlu olimpic — au reușit 4 ani mai tîrziu la Amsterdam, în 1928, cînd micul algerian El Ouafi li învinge în mod cu totul surprinzător cu 2h32:57,0, pe marii favoriți, japonezii Yamada și Tsuda, finlandezul Martelin și americanul Ray. După olimpiadă, francezul trece la profesionism, dar ceea ce i se promisese nu se adeverește, căci el cunoaște din ce în ce mai mult mizeria și lipsurile. Compatrioții îl uită pe cel care le adusese un titlu olimpic. Bolnav, fără un ban, se bucură doar de atenția lui... Alain Mimoun care, după ce a cucerit la fel de neașteptat maratonul olimpic de la Melbourne, a cerut ca o parte din suma strînsă prin subscripție publică pentru el, să-i fie dată înaintașului său. Trei ani mai tîrziu, El Ouafi are un tragic sfîrșit.

Marele Paavo Nurmi (născut 1897), unul dintre cei mai mari atleți ai tuturor timpurilor, învingător de nenumărate ori în finalele olimpice, a ținut cu tot dinadinsul ca să-și încununeze cariera și cu o medalie de campion olimpic în proba de maraton. Dacă nu a reușit, aceasta nu se datorește faptului că adversarii de pe pistă au fost mai buni. Cei din afara pistei au fost mai puternici,

Kitei Son, cîștigătorul maratonului din anul 1936.

deoarece în ciuda faptului că și-a anunțat participarea la Jocurile Olimpice de la Los Angeles, el nu a fost lăsat să participe, pe motiv că ar fi, chipurile, profesionist. În lipsa acestui super-favorit, cursa la care au participat 29 concurenți cunoaște pentru prima oară un sprint final. Primii 4 clasări sînt stabiliți la sprintul final, între primul și cel de al 4-lea clasat fiind o diferență de numai 65 secunde. Învîgătorul, argentinianul Juan Carlos Zabala, în 2h31:36,0 nu se mulțumește cu atât și se pregătește în anii următori cu o deosebită rivnă, vrînd să fie primul care să cucerească de două ori consecutiv titlul olimpic la maraton. Foarte decis și sigur pe el, Zabala pornește în finala olimpică de la Berlin, în 1936, într-un tempo atât de rapid, încît la 10 km arbitrii citesc cronometrele stupefiați: 30:56,2! iar la 15 km — 49:45,0, următorii venind la sute de metri. La km 21 Zabala conduce cu 1 minut avans, pentru ca la km 28 să fie ajuns. La km 32 Zabala abandonează epuizat, ca urmare a greșitei dozări a efortului. Dacă ar fi putut continua în același ritm, timpul său ar fi fost sub 2h20:00,0, ceea ce pentru acele timpuri era ceva de neconceput ca omeneste posibil. Pe stadionul olimpic din Berlin, primul intră japonezul Kitei Son, care stabilește cu acest prilej un nou record olimpic, fiind primul care aleargă distanța clasică, sub 2h30 min. Tempoul impus de Zabala l-a ajutat la aceasta nu numai pe el, dar și pe alții, astfel că din 56 de concurenți care au luat startul, 42 au terminat cursa, dintre care 29 în mai puțin de 3 ore, ceea ce a fost considerat cu totul senzațional. Kitei Son a rămas cunoscut și printr-o curiozitate anatomică: degetul mare de la picior era cu mult mai mare decît celelalte, ceea ce a făcut ca pantofii săi să fie de o construcție specială.

Primul maraton olimpic de după al doilea război mondial, cel de la Londra, din 1948, permite din nou unui argentinian să-și înscrie numele pe lista învîgătorilor olimpici. Acesta se numește Delfo Cabrera și parcurge distanța în 2h34:51,6. Victoria sa a fost incertă pînă pe ultimii metri, deoarece belgianul Etienne Gailly, intrat primul pe stadion, dar epuizat de efort și de căldura toridă, se prăbușește și termină cu mare dificultate pe locul 3. De data aceasta, arbitrii l-au lăsat în pace, aducîndu-și parcă aminte că ei sînt cei care «l-au ajutat» pe Pietri cu ani în urmă, și tot la Londra, să nu cucerească medalia de aur.

Recent, cea mai cunoscută publicație de atletism din S.U.A., revista «Track and Field News», într-o anchetă organizată pentru desemnarea celor mai buni atleți ai tuturor timpurilor, a indicat pentru primul loc pe Jesse Owens, iar pentru locul 2 pe Emil Zatopek.

La stabilirea locului lui Zatopek a cîntărit mult și fapta sa cu totul ieșită din comun, realizată la Helsinki, în cadrul Jocurilor Olimpice din anul 1952. A cîștiga 3 medalii de aur în probe de fond în cadrul aceleiași ediții a Jocurilor Olimpice este o realizare de-a dreptul fenomenală, în condițiile actuale fiind greu de conceput că un atlet poate fi capabil să o mai repete. Insuși marele Clarke a încercat-o la Tokio, dar nu a cucerit nici măcar o medalie! Și astfel, Zatopek (născut în 1922) după ce în 20 iulie cîștigase proba de 10 000 m în 29:17,0, iar în 25 iulie pe cea de 5 000 m

Bikila Abebe, singurul alergător care a reușit pînă în prezent dubloul: 2 medalii de aur la maraton, consecutiv. Omul podișurilor înalte, posesor al unei rezistențe cu totul ieșită din comun, se va impune oare și în Mexic?

în 14:06,6, s-a prezentat, nu fără emoții, la startul celei de a 3-a probe. Se aflau printre alții campionul de la Londra Cabrera, englezul Peters, care deținea cel mai bun timp într-un maraton și mulți alții. Cu totul 68 concurenți. Conducerea au avut-o mai mulți pe rînd, dar pe ultima parte, rezistența ieșită din comun a lui Emil și-a spus din nou cuvîntul. A pătruns pe stadion cu un avans de 1,30 min și a încheiat cursa cu un nou record olimpic: 2h23:03,2. Au terminat cursa 53 de alergători, iar primii 7 au doborît și ei vechiul record olimpic al lui Son din 1936. O dovadă a ritmului deosebit de rapid în care s-a desfășurat cursa.

Victoriile lui Zatopek din 1952 au umbrit cele două locuri secunde obținute de un francez pe nume Alain Mimoun în aceleși probe. «Luptătorul», cum i se spunea lui Mimoun — își îndreptășa denumirea, deoarece întrecuse concurenți cu recorduri personale superioare celor mai bune performanțe ale sale. Mimoun a fost mereu omul din umbra

lui Zatopek și se părea că lungă sa carieră va apune în acest fel. Dar iată că gloria s-a apropiat și de el. La Melbourne cine putea crede că altcineva decît

Zatopek va cîștiga maratonul? Și totuși Mimoun a fost cel ce a realizat marea surpriză, cîștigînd cu un avans de peste un minut locul 1 și avînd în plus o satisfacție la fel de mare ca aceea a cuceririi titlului olimpic: de a-l aplauda, să sfîrșit pe vechiul său rival și prieten, Emil Zatopek, care avea să termine cursa după 3,34 minute, pe locul 6.

La Roma, în 1960, maratonul s-a desfășurat pentru prima oară în nocturnă. Condițiile au fost ideale. Organizatorii au vrut să evite o situație asemănătoare celei din proba de ciclism fond, cînd unul dintre cicliști a murit de insolație.

Și astfel, vestigiile anticei Rome cunosc freamătul olimpic al maratonului. Favoriți? Greu de apreciat. Totuși, nimeni nu se aștepta la succesul soldatului de gardă, etiopianul Bikila Abebe, care la plecarea în cursă stîrnise risul spectatorilor, pentru simplul fapt că alerga desculț. Și totuși, acest om al podișurilor înalte a încheiat cursa într-un timp excepțional: 2h15:16,2. La sosire era foarte proaspăt, de parcă nu ar fi încheiat maratonul, ci doar încălzirea pentru maraton. De fapt, această rezistență uimitoare a lui Abebe i-a permis să fie primul alergător de maraton care avea să cucerească de două ori consecutiv titlul olimpic, căci la Tokio, alergînd distanța în 2h12:11,2, nou record olimpic, a reușit cel mai bun timp realizat vreodată pînă atunci. (Ulterior rezultatul său a fost întrecut de japonezul Morio Shigematsu cu 2h12:00, în 1965). Deși fusese operat cu puțin timp în urmă de apendicită, Abebe a

confirmat întrutotul marea sa clasă, terminînd la fel de ușor și detașat, oferînd în «bis» și o repriză de exerciții de gimnastică după trecerea liniei de sosire, care au uimit publicul. Cîtă deosebire între Bikila și maratonistii anilor 1904—1908! Iată unde a dus antrenamentul. De unde concurenții terminau epuizați în ultimul grad, Abebe a defectat publicul cu exerciții de respirație și relaxare. Și cine știe cite surprize nu ne mai rezervă viitorul...

Bineînțeles că despre maratoane și maratonisți ar fi încă multe de spus. Spațiul nu ne permite aceasta. Nu vom încheia însă fără a arăta că în lupta aceasta neînteruptă cu metrii și secunde, cu căldura și traseul, au fost angrenați și alergătorii noștri. De-a lungul anilor maratonisții noștri au realizat curse frumoase, încheiate de multe ori cu rezultate remarcabile, cucerînd victorii apreciate în fața unor adversari foarte valoroși. Vom aminti de titlurile balcanice cucerite de Nicolae Ilie în 1930 — 3h14:04,6; Ludovic Gall în 1932 — 3h20:41,0; tot el în 1933 cu 3h02:41,0 și în 1935 cu 3h07:40,0, titluri care l-au

consacrat drept cel mai valoros alergător de maraton român din istoria probei; Constantin Grecescu, în 1964, cu 2h28:23,4. De asemenea trebuie menționată participarea la Jocurile Olimpice de la Helsinki a lui Dinu Cristea, Vasile Teodosiu și Radu Ioniță, precum și cea din 1954, la Campionatele europene de la Berna, unde Dinu Cristea s-a clasat pe locul 10 cu 2h35:07,3.

NICOLAE MĂRĂȘESCU

Alain Mimoun, marea surpriză a maratonului de la Melbourne din 1956. Pentru prima oară marele Emil Zatopek a fost privit cum sosește de către eternul său rival.

SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, raionul 30 Decembrie, București. Telefoane: 11.91.13 și 11.10.05. Abonamentele se fac la toate oficiile postale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Publicitate: Agenția de publicitate Editura Știința, Piața Palatului Republicii Socialiste România, blocul 8, telefon 14.15.16. Prezentarea grafică: M. Patrîchi. Tehnoredactor: F. Bărbăntean. Corector: Gh. Ranetti. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Științei.

48.500

Lei 2,50

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

O frumoasă victorie BUCUREȘTI - BUDAPESTA 2-1

Miercuri, pe stadionul «23 August», echipa noastră a obținut o frumoasă victorie asupra Budapestei, care se confundă cu echipa națională a Ungariei, în pregătire pentru Londra. După un joc în care au dominat, impunându-se la toate capitolele, dar în primul rînd la cel al vitezei — atribut de bază al jocului modern — fotbaliștii noștri i-au învins fără drept de apel pe cei maghiari.

Jocul de miercuri a impus clasa internațională a lui Pircălab, progresul uimitor al lui Dan, verva lui Badea, calitățile de șoc ale lui Sorin Avram, debutul promițător al lui Mocanu și spiritul de luptă al întregii echipe. Sperăm că în jocul de la Budapesta fotbaliștii noștri să facă aceeași figură frumoasă.

În fotografie unul din numeroasele atacuri ale fotbaliștilor români: Popescu sare la balon.

Foto PAUL ROMOȘAN